

LaRouche Legacy Foundation annoncerer udgivelsen af Vol. II af Lyndon LaRouches samlede værker

Den 8. april 2024 (EIRNS) – LaRouche Legacy Foundationer glade for at kunne annoncere udgivelsen af bind II af *Lyndon LaRouche Collected Works*. Lyndon H. LaRouche, Jr., som døde i februar 2019, var en produktiv forfatter, taler og tænker, som ydede unikke bidrag inden for økonomi, klassisk kultur, historie, filosofi og videnskab. Dette andet bind af hans *samlede værkersamler* 17 artikler, der er udvalgt fra hans righoldige forfatterskab, og som fokuserer på spørgsmål om kultur.

LaRouches opdagelser af principperne for klassisk kultur og kreativitet var uløseligt forbundet med hans unikke økonomiske opdagelser, som var emnet for bind I af hans *Samlede Værker*. “LaRouche er tænkeren, der overvandt den kunstige adskillelse mellem naturvidenskab og humaniora og førte vejen tilbage til universel tænkning,” skriver LaRouches hustru, Helga Zepp-LaRouche, i sin introduktion til dette bind. “Det hele handler om udviklingen af kreativitet, denne evne, der gør mennesker virkelig frie, frie i sig selv.”

Værkerne i dette bind spænder over mere end 30 år og omfatter alt fra lange essays om de principper, der ligger til grund for klassisk kunstnerisk komposition, til aldrig før offentliggjorte memoer om grundlaget for den musikalske indøvelses- og opførelsesproces. Flere tager spørgsmålet om kultur, statskunst og politik op, altid med det formål at tilbyde, som han skrev, “en metode til handling” for at inspirere os til “at ryste den syge verden af os, som skal genopbygges.”

Læsere af dette bind vil selv forstå, hvorfor musikalske giganter fra det forrige århundrede som den afdøde østrigskfødte Norbert Brainin, grundlægger og førsteviolinist i Amadeus-kvartetten, den berømte amerikanske sanglærer og pianist Sylvia Olden Lee eller den fantastiske franske cellist Eliane Magnan ikke blot blev nære venner med den store universelle tænker LaRouche, men også samarbejdede med ham i missionen om, med Olden Lees ord, "at hjælpe, at højne og at forbedre menneskeheden."

Det fulde indhold af bind II er tilgængeligt på <https://www.larouchelegacyfoundation.org/collected-works/p/volume2>, hvor man kan købe den flotte, 628 sider lange indbundne udgivelse til sig selv.

Kontakt Megan Dobrodt hos LaRouche Legacy Foundation (info@larouchelegacyfoundation.org eller 929.777.5302) for yderligere information. Besøg venligst LaRouche Legacy Foundation online.

Kløgt og visdom fra Lyndon LaRouche

Den 1.april 2024 (EIRNS) – Uddrag fra videoen "The Power of Labor" fra 1984 af Lyndon H. LaRouche, Jr.

Levende processer og det gyldne snit

Den væsentligste udfordring i forståelsen af universet, som vi har beskrevet det, er ens forsøg på at forene det, vi har udviklet indtil nu, med den almindelige tro på, at sanselige

objekter er selvindlysende eksisterende ting: det substantiviske syn på erfaring. Dette substantiviske erfaringsmæssige syn var grundlaget for Descartes' billede af universet. Den naive tro antager, at objekter bevæger sig rundt i det tomme rum og interagerer med hinanden. I det billede af universet, vi har beskrevet, erkendes genstanden som eksisterende, men vi fortolker sådanne genstande på en anden måde, end Descartes gør.

For det første er alle objekter for os blevet skabt af en universel, såkaldt negentropisk proces. Matematisk set ligner denne skabelsesakt skabelsen af en singularitet ved selv-similær kegleformet spiral-aktion, som vi tidligere beskrev det her. Disse singulariteter bliver også opbrugt senere, brugt som råmaterialer til skabelsen af nye singulariteter.

Så, i vores tilgang til matematisk fysik definerer vi objekter matematisk, som vi definerede energi i studiet af økonomiske processer. Vi definerer primært et objekt ved at sammenligne det arbejde, der er forbundet med dets skabelse, og det arbejde, der er forbundet med dets nedbrydning: Den korrekte definition af ethvert objekt er baseret på at studere objektets karakteristika i forhold til både dets skabelse og dets tilintetgørelse. Med andre ord betragter vi ikke objekter som færdige ting; vi betragter objekter som flygtige overgangsjeblikke mellem to arbejdsprocesser.

Målt i menneskeliv kan det flygtige objekt naturligvis have en eksistens, der kan måles i milliarder af år. Fra vores subjektive synspunkt ser sådanne langvarige objekter ud til at være permanente eksistenser i universet. Ud fra synspunktet om et værens uendelige eksistens, der er sammenfaldende med vores univers, som den kristne teologi definerer Gud at være, er det korrekte syn på alle objekter som værende blot flygtige det naturlige synspunkt. Før eller senere, selv efter milliarder af år, vil objekter, der først er skabt, i sidste ende blive tilintetgjort ved at blive brugt op på en eller anden måde.

Hvis vi ønsker at forstå universet, må vi altid instruere vores sind om at forsøge at se universet og dets arter og underarter af transformationer, som dette universelle væren må betragte universet.

Kreativitet, sindet og videnskabelige hypoteser

Hvis en person vier sit liv til de fornøjelser, der nydes i kødet, vil summen af denne persons liv gå i graven. Kun i den udstrækning at et individs liv effektivt tilegnes et højere formål, hvis gavn for menneskeheden rækker ud over den enkelte persons død, hæver personen sig over den moralske tilstand som et simpelt dyr. Denne vurdering er begyndelsen på al visdom.

Det kloge individ vier sig selv til at bidrage med noget godt til gavn for nuværende og fremtidige generationer. Ligesom enhver person må ønske at opnå noget i sit liv, som hæver vedkommendes moralske tilstand over et irrationelt, hedonistisk dyrs, så er det at bidrage med noget godt til nuværende og fremtidige generationer af menneskeheden den eneste sande personlige egeninteresse for enhver person.

Den første udfordring er at finde ud af, hvad dette gode er? Påbuddet fra Første Mosebog giver kimen til svaret på det spørgsmål. Det gode, som den enkelte gør, er den enkeltes bidrag til opfyldelsen af dette påbud. Individet skal ikke blot opnå dette i form af sine individuelle handlinger. Individet skal bidrage til at øge frugtbarheden for nuværende og fremtidige generationer. At bidrage med en nyttig videnskabelig opdagelse er et paradigme for det gode.

Lyndon LaRouches Oaseplan for Sydvestasien/Mellemøsten

Nu på dansk

Følgende 5 min. video om Oaseplanen er fra 2010:

2. Følgende uddrag med Harley Schlanger fra Schiller Instituttet, som begynder 12 min. inde i den øverste video:

Lyndon LaRouches Oaseplan for Sydvestasien/Mellemøsten

Et uddrag fra: At vinde krigen mod krigspartiet

Manhattan Project Dialogue, Saturday, October 21, 2023

HARLEY SCHLANGER: ... Jeg vil give jer en kort kronologi [af Lyndon LaRouches arbejde for fred gennem økonomisk udvikling i Sydvestasien/Mellemøsten]. Det er så stort et arbejde, at det ville kræve mange dage og konferencer, og det burde vi gøre. Men jeg vil bare give jer et kort indblik i, hvad han gjorde, og hvordan han formede denne kamp, og hvorfor det i dag er den politik, som han og vores organisation repræsenterer, der er alternativet. Lad os starte med et historisk øjeblik i april 1975. LaRouche blev inviteret til at deltage i en konference i Bagdad for Ba'ath-partiet. Og mens han var der, mødtes han med en række arabiske ledere og kom derfra med et forslag fra irakerne om at samle en udviklingsfond på 30 milliarder dollars til Israel og Palæstina. Da LaRouche præsenterede det for vores medlemmer, var det ganske forbløffende. Han fulgte op på turen til Bagdad med en pressekonference, hvor han annoncerede udgivelsen af sin Internationale Udviklingsbank, som var en opfordring til et nyt monetært system, der ville være sammenhængende med denne pakke af penge til udvikling af Israel og Palæstina.

Lad mig give jer en kort beretning om omfanget af dette. Lige

efter dette skete, bragte vi en overskrift i vores avis, hvor der stod: "Irak tilbyder Israel en fredsplan til 30 milliarder dollars." Jeg var sammen med en gruppe mennesker, der delte den ud ved en tale, som Moshe Dayan holdt på Wake Forest University i Winston-Salem, North Carolina. Der var hundredvis af mennesker, og vi var meget bange for, at hvis vi gik derhen og sagde, at Irak ønsker at afslutte konfrontationen og tilbyder penge, ville folk blive vrede. Men det vi fandt ud af var, at de var meget interesserede i det. Vi solgte hver eneste avis, vi havde, og efter Dayans tale rejste jeg mig op blandt publikum – José Vega-style – og sagde til Moshe Dayan: "Vi har et forslag, som Lyndon LaRouche har lagt på bordet fra Irak om en udviklingsplan til 30 milliarder dollars for Israel og Palæstina. Vil du støtte det?" Jeg forventede en tirade fra ham, for han havde ry for at være lidt af en hidsigprop, en hård militærleder. Det han sagde var fascinerende. Han sagde: "Det her er meget interessant. Det kan ændre alt. Jeg er meget åben for at høre mere om det." Det viste på det tidspunkt potentialet for LaRouches intervention – det var lige efter krigen i 1973, efter den arabiske olieembargo, efter det, der så ud til at være enden på enhver mulighed for at realisere ideen om en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Da LaRouche introducerede sin politik for Den internationale Udviklingsbank, sagde han følgende: "Med en IDB-politik i udsigt skulle den fredselskende fraktion i Mapai [som var et israelsk parti] snart blive herskende. Israelerne og de vigtigste arabiske stater kunne let blive enige om betingelserne for fortsatte forhandlinger om det palæstinensiske spørgsmål inden for rammerne af en øjeblikkelig fast aftale om samarbejde om udviklingspolitik." Med den tilgang holdt LaRouche møder i løbet af de næste par år, begyndende i 1975, hvor han havde et møde med den israelske leder Abba Eban for at fremme diskussionen om denne tilgang. I 1977 skrev LaRouche en artikel, som blev offentliggjort i et Paris-baseret israelsk nyhedsbrev med titlen: "Israel and Palestine; A Future for the Middle East".

Her er, hvad han sagde i den:

“Generelt, uden direkte forhandlinger mellem Israel og Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation(PLO), kan der ikke blive nogen løsning i Mellemøsten inden for en overskuelig, umiddelbar fremtid. Vi kender alle alt for godt de underliggende forhindringer for sådanne forhandlinger. Vi burde vide, at vi hurtigt må fjerne forhindringerne for sådanne direkte forhandlinger.” Han henviser udtrykkeligt til idéen om, at man først skal have en politisk aftale og derefter gå videre. Det han siger er, at “det objektive grundlag for en løsning i Mellemøsten er den økonomiske udviklingspakke, vi har peget på. Enhver anden tilgang vil mislykkes; vil hurtigt blive nedbrudt til en farce. Men det er ikke blot materielle fordele i sig selv, der skaber grundlaget for fred. Det er det faktum, at regeringernes forpligtelse til at realisere betydelige videnskabelige og teknologiske fremskridt fremmer humanistiske holdninger i befolkningerne.”

Det var den idé, LaRouche havde om sit westfalske princip; om vigtigheden af økonomiske politikker, der viser, at hver side anerkender fordelene ved den anden, som grundlag for fred. Det var hans tema i mange andre artikler i den periode. Han gik imod strømmen, da folk sagde, at man ikke kan forhandle med Arafat, han er ikke villig til at forhandle. Hvad LaRouche skrev i december 1983: “Arafat er den etablerede leder af det, der faktisk er en eksilregering for de palæstinensiske arabere. Hvis vi skal have succes med at forhandle med det palæstinensiske arabiske folk, er det Arafats lederskab, vi skal forhandle med.” Derefter skrev han et politisk dokument, “Forslag om at begynde udviklingen af en langsigtet økonomisk udviklingspolitik for staten Israel.”

Kort tid efter, i april 1986, opfordrede Shimon Peres, som på det tidspunkt var Israels premierminister, til at afsætte en pulje på 25-30 milliarder dollars til at skabe en udviklingsfond for Mellemøsten for de næste ti år. Peres kaldte det en Marshallplan for Mellemøstens udvikling. Lyndon

LaRouche bakkede op om den og skrev flere artikler, hvor han forsvarede den. Men han påpegede det utilstrækkelige i tilgangen. Hvad han sagde på det tidspunkt var, at det, der er nødvendigt, er at tage fat på det mest alvorlige problem, der findes med hensyn til økonomien. Og hvad er det? Det er manglen på vand, og forholdet mellem det og manglen på strøm eller energi. Så mens LaRouche støttede Peres' Marshallplan, og i 1986 havde Peres øget det samlede beløb til 50 milliarder dollars, begyndte han at beskrive, hvordan man kan skabe mere vand til Mellemøsten. Dette er grundlaget for det, der senere, i 1990, blev kendt som hans Oase-Plan. Han sagde, at man var nødt til at have en menneskeskabt Jordan-flod, som kunne flyde og give mere vand til alle de områder, der grænser op til den; herunder Jordan, Israel, Egypten og Den Arabiske Halvø. For at gøre det, sagde han, har man brug for afsaltning. Man har brug for en række atomkraftværker på 300 MW, som giver strøm til afsaltningen. Det vil også give den elektricitet, der er nødvendig for industrialisering og avanceret landbrug. I 1990 skrev han et stykke med titlen: "En fredsplan i arabernes og israelernes sande interesse". Her skrev LaRouche, at vi har brug for "geografisk ingeniørkunst" til at føre kanalerne mellem Middelhavet og Det Røde Hav, og derefter Det Røde Hav til Det Døde Hav, for at skabe vandløb, som med atomdrevet afsaltning til at levere vandkraft og transport, ville give mulighed for industriel og landbrugsmæssig udvikling.

Her er det, han sagde, som virkelig er interessant:

"Man kunne definere den rette tilgang til udviklingen af Mellemøsten, hvis der ikke boede nogen mennesker der i øjeblikket, som hvis vi for eksempel planlagde bosættelsen af Mars: en ubeboet planet, ved hjælp af kunstigt miljø, og så videre." Han fortsatte med at skrive, at opdelingen og fordelingen af vand og strøm skal organiseres, så den gennemsnitlige kvadratkilometer jord kan udvikles til at være produktiv på de nødvendige niveauer for forskellige typer af jordbrug – græsning, afgrøder, beboelse, industri og handel.

Ideen med de to kanaler og den overordnede tilgang til industriel udvikling blev betragtet som revolutionerende. Hvordan kunne man opnå en aftale på dette grundlag? Hvad der skete på det tidspunkt var, at Bush-regeringen forsøgte at gøre præcis det, som LaRouche havde advaret dem imod at gøre. For at forsøge at få en politisk løsning holdt de en konference i Madrid med repræsentanter for palæstinenserne og israelerne, men den førte ingen steder hen. De samme gamle argumenter, de samme gamle kampe, de samme gamle modsætninger; det faktum, at der havde været en række krige siden 1948, i '48 og '56 og '67 og '73, og fortsatte træfninger og terrorisme. Hvordan kunne man få de to sider til at mødes? Mens Madrid-konferencen stod på – og på det tidspunkt var det Yitzhak Shamir, der var premierminister – var der noget andet, der blev sat i gang, da Yitzhak Rabin blev premierminister året efter i 1992. Det var en diskussion bag kulisserne i Oslo, Norge, mellem repræsentanter, der var tæt på Shimon Peres, som var kommet med ideen om en Marshallplan for Mellemøsten, og repræsentanter for Arafat.

Det førte til en aftale i september 1993, kaldet Oslo-aftalen. Det vigtigste ved Oslo-aftalen, og de fleste fokuserer på det faktum, at Arafat og Rabin gav hinanden hånden, er, at de talte om at gøre en ende på fjendskabet. Det var her, Rabin kom med sin berømte udtalelse om, at for at gøre dette, må man have modet til at ændre aksiomer. Og det afspejlede de blot ved at mødes og give hinanden hånden. Det var et meget anspændt øjeblik, indtil de to greb hinandens hænder, kiggede hinanden i øjnene og derefter gik væk og udbragte en skål for hinanden. En skål for dem, der har modet til at ændre aksiomer. Men det, der lå til grund for dette potentiale, var netop LaRouches idé om økonomisk samarbejde og udvikling i de to økonomiske bilag, der var knyttet til Oslo-aftalen.

Jeg vil lige læse et par aspekter af dette. Det økonomiske bilag nr. 3: "Protokol om israelsk-palæstinensisk samarbejde om økonomiske og udviklingsmæssige programmer."

“De to parter er enige om at etablere en israelsk-palæstinensisk komité for økonomisk samarbejde, der blandt andet skal fokusere på følgende.

“1. Samarbejde om vandområdet, herunder et vandudviklingsprogram ...

“2. Samarbejde inden for elektricitet ...

“3. Samarbejde om energiområdet ...

“4. Samarbejde om det finansielle område, herunder et finansielt udviklings- og handlingsprogram til fremme af internationale investeringer på Vestbredden og i Gazastriben ...

“5. Samarbejde inden for transport og kommunikation ...

“6. Samarbejde inden for handel ...” og endelig,

“7. Samarbejde inden for industri, herunder industrielle udviklingsprogrammer, som vil sikre oprettelsen af fælles israelsk-palæstinensiske industrielle forsknings- og udviklingscentre...”

Så det var bilag 3. Bilag 4 befæster dette med ideen om: “Protokol om israelsk-palæstinensisk samarbejde vedrørende regionale Udviklingsprogrammer.” Den taler om et økonomisk udviklingsprogram for Vestbredden og Gaza, en mellemøstlig udviklingsfond og endelig en mellemøstlig udviklingsbank. Alt dette var muligt på det tidspunkt, og det ville have gjort præcis det, som LaRouche foreslog, nemlig at skabe et grundlag hvor folk i de palæstinensiske områder ville se en fordel i at samarbejde med Israel, og israelerne ville se en fordel i at samarbejde med palæstinenserne. Ikke bare for at stoppe drabene, men for at skabe et miljø med gensidigt fordelagtige produktive aktiviteter, som ville hæve levestandarden for folk på begge sider af konflikten. Og på det grundlag ville en to-statsløsning være mulig. Det er kernen i LaRouches ideer.

Hvad skete der med den plan? Tja, den blev først dræbt af

Verdensbanken, for i november 1993 sagde Verdensbanken, at de ikke ville kanalisere penge eller give midler, der kom fra donorer. Præsident Clinton forsøgte blandt andet at rejse midler til dette. Der var donorer, som var parate til at give penge, men Verdensbanken sagde, at de ikke ville give pengene til palæstinenserne, fordi de ikke stolede på dem på grund af "korrupsion". Især var der modstand mod, at Arafat skulle have nogen mulighed for at modtage midlerne. Som et resultat var pengene der bare ikke. Det var et stort problem for opfølgningen. To år senere, den 4. november 1995, blev Yitzhak Rabin myrdet af en mand ved navn Yigal Amir, som var en del af bosætterbevægelsen og især havde været meget aktiv i Hebron, som var et af de største konfrontationsområder mellem de palæstinensere, der boede der, og de jødiske bosættere, som brugte den israelske stats magt til at rykke ind. Mordet på Rabin, oven i lukningen af potentialet for midler, afsluttede muligheden for succes for Oslo. LaRouche har specifikt udtalt i september 1993, efter håndtrykket i Washington, at det er presserende, at de første skridt til disse nye projekter bliver taget med det samme. Ellers var der fare for, at dette forslag ville drukne i begge parters blod. Han identificerede specifikt Sharon-netværkene i bosætterbevægelsen som truslen mod det. Og det var hvad der skete; en mulighed gik tabt.

Som vi ser, er det tilstrækkeligt at se på udviklingen fra 1995 til i dag. Palæstinenserne har stadig ingen stat; faktisk er de nu delt mellem to grupper, hvoraf den ene – Hamas, som Netanyahu nu sværger at udrydde – siden 2009 har Netanyahu og Israel givet midler til Hamas for at opbygge dem som en modvægt til Det Palæstinensiske Selvstyre. Hvorfor det? Fordi Det Palæstinensiske Selvstyre er en nationalistisk bevægelse, der repræsenterer palæstinenserens interesser som nation, i modsætning til Hamas, som er en religiøs bevægelse. Så længe man har Hamas, der kæmper mod Det Palæstinensiske Selvstyre, har man ingen samlet regering at forhandle med. Det er, hvad Netanyahu sagde; han pralede af at gøre det. Det anslås, at mere end 1 milliard dollars blev kanaliseret fra Israel gennem

Qatar til Hamas, som Netanyahu nu siger, at han vil udrydde og udslette.

Så løsningen her er, at man bliver nødt til at identificere, hvad problemet er. Problemet er ikke israelere og palæstinensere, selvom det måske er dem, der udfører de desperate handlinger. Men de handler ikke i egen interesse; de handler i de højere magters interesse, som ønsker at forhindre enhver form for brud med de gamle aksiomer.

På engelsk:

... HARLEY SCHLANGER: Thank you. As I'm sure almost everyone realizes now, we're facing a growing threat of an expanding war in Southwest Asia; at the same time, we have a continuing proxy war against Russia in Ukraine, and some of the neo-cons are pushing as hard as they can to get a war against China over Taiwan. This was made absolutely clear by Biden's nationwide address on Oct. 19th. He had just come back from meeting with Netanyahu and his war cabinet. He pledged eternal support of the United States for Netanyahu and the policy of exterminating Hamas. And then he came back and presented a speech to the American people where he made the link of Ukraine and support for Israel. Why did he do that? Because there's growing opposition to funding the war in Ukraine. This was part of the reason for the ouster of House Speaker Kevin McCarthy, and part of the reason they can't put together a new speakership now for the House. What Biden tried to do was a clever trick; link the two things together as one package. Here's what he said:

"Hamas and Putin represent different threats, but they share this in common: They both want to completely annihilate a neighboring democracy. American leadership is what holds the world together. American values are what makes us a partner that other nations want to work with. To put all of that at risk if we walk away from Ukraine, if we turn our backs on Israel, is not worth it." Then he went on to say, "[H]istory has taught us that when terrorists don't pay a price for their

terror, when dictators don't pay a price for their aggression, they cause more chaos and death and more destruction. They keep going, and the cost and the threats to America and to the world keep rising."

Now if you take that second part of the statement, you could apply it to the United States. Where has been the correct blame on the United States for the wars of aggression by America and NATO? The destruction of Libya, of Iraq, of Afghanistan, of Syria, of Ukraine. They have not been held accountable. People like George W. Bush, Cheney, Rumsfeld, Barack Obama, Hillary Clinton, or Joe Biden. So, to attempt to make this a question of standing up for democracy, this is precisely the line of the leading oligarchs through their Atlantic Council, which sponsored a Summit for Democracy to try and say the divide in the world is between democracies led by America, and authoritarian governments led by Russia, China, and now they throw in Iran, North Korea, and some others.

The attempt to connect these two funding situations—the war in Ukraine and the war in Israel—is an attempt to outflank those conservative Republicans who are opposing the new package Biden presented for Ukraine funding, initially a \$24 billion request. In the budget deal that was reached, they threw that out completely. But listen to what leading Democrats are saying about the importance of Biden's speech. Senate Majority Leader Chuck Schumer applauded his plan and said, "We're going to do everything in our power to ensure the Senate delivers the support of Israel and the rest of the package," that is, Ukraine. Senator Ben Cardin, a Democrat who is head of the Senate Foreign Relations Committee, concurred with Schumer and said, "The linkage has bipartisan support, and is our best shot to get it done now." That's the intent to outflank the opponents of Ukraine funding; but more importantly, what's the real intent here? Permanent warfare to disrupt the potential of nations to break out from the unipolar order or the rules-

based order.

What we've been emphasizing, as you heard from Lyndon LaRouche just before, is that the drive for war comes from higher up; above the elected officials who parrot the demands coming from the think tanks and the corporate cartels. But it's the higher-ups you have to look at. Last week, in the Manhattan Project, I went through LaRouche's assessment, which is that both sides in the Middle East have been played; both sides. The Arabs and Palestinians, and the Israelis. This is something that didn't start just recently; it's an orchestration by the British Empire going back, as LaRouche talked about, for thousands of years, but in the more recent period, going back to the pre-World War I period, when the question was, "How do you replace the Ottoman Empire to make sure that it remains under the control of the British Empire?" That is, the geographical area which we now call the Middle East, but which is essentially Southwest Asia. How do you keep it under the control of the British Empire? This was part of the fight in World War I. The intention to keep Germany and Russia away from each other so that the Trans-Siberian Railroad and the Berlin-Baghdad Railroad did not cut out the power of the British Navy to control international trade and commerce.

In 1916, there was the Sykes-Picot Agreement, where the British and the French carved up the Middle East to make sure that there would not be a coherent plan for nations to develop, but that they could easily be pitted against each other based on national views, tribal interests, religious differences such as Shi'ite and Sunni, and so on. And in 1917, they added to that with the Balfour Declaration, promising a Jewish state in Palestine.

When you look at the developments in recent days and the war expanding in Southwest Asia, this is what LaRouche said is a result of geopolitics. You look at that area, and what's there? It's an automatic natural land connection between Asia

and Europe, and between Asia and Africa. It's a sea connection with the Black Sea and the Mediterranean, the Red Sea, the Persian Gulf, and the Indian Ocean. These were areas central to British control, and that's what geopolitics is about. How do you manipulate governments so that there will be no opposition to a looting policy directed from above by the British Empire? That's the reason, LaRouche says, people are played there.

Let me just give you a brief sense of what I mean when I say the higher-ups involved in manipulation. There's a fellow called Frederick Kempe, who is the CEO of the Atlantic Council, which is one of the leading think tanks for the geopoliticians and the corporate oligarchs. The Atlantic Council is funded by the British government; it's highly integrated into British intelligence; and then it's funded also by corporate cartels from the City of London and Wall Street. Here's what Kempe had to say about Biden's speech Thursday night. He said:

"Historians may come to know U.S. President Joe Biden's speech to the nation as his 'inflection point address'," because Biden said this is an inflection point. Kempe goes on to say, "It was as eloquent and compelling as any he has delivered in his lifetime," which, by the way is not saying much. But then he goes on to say, "It has the potential to be the most significant of his Presidency, and it was choreographed to be seen as such. It was only the second time he has chosen to speak from behind the resolute desk in the Oval Office, and he did it with the backdrop of wars in Ukraine and Israel, and simmering tensions around Taiwan."

Now, to show you that Kempe actually understands what's going on, he does make the counterpoint that, as this was going on, "as if scripted by a grand dramatist, Chinese leader Xi Jinping and Russian President Vladimir Putin were meeting in China as Biden travelled to Israel; doubling down on their common cause to rewrite the rules of the global order." On

that, Kempe is absolutely right. They are rewriting the rules, because they don't accept the rules of the unipolar order dictated by the corporate cartels centered in London and Wall Street. They are, in fact, leading a rebellion against it, which includes most of the Global South. There are 150 nations at the Beijing conference of the Belt and Road Initiative. So, Kempe has a sense that he's speaking going uphill. But what he's identifying, and what Ursula von der Leyen, who is also very close to the Atlantic Council, said in her trip to Washington, what would happen if the U.S. role as the sole superpower is rejected? That's what Biden said also. The pivotal role of America as the indispensable nation as the murderous Madeleine Albright called it. Well, Lyndon LaRouche has been a primary intellectual force in the opposition to this globalist policy for his whole life. In the time I knew him, from 1972 until his passing in 2019, he gave many speeches, conferences, voluminous writings presenting an alternative to submitting to this order.

I'm going to give you a brief chronology. It's such a massive opus of work, it would require many days and conferences and we should do that. But I just want to give you a brief glimpse into what he did, and how he shaped this fight, and why today it's the policies that he and our organization represent that are the alternative. Let's start in one historic moment, April 1975. LaRouche was invited to attend a conference in Baghdad of the Ba'ath Party. And while he was there, he met with a number of Arab leaders, and came out of there with a proposal from the Iraqis to pull together a \$30 billion development fund for Israel and Palestine. This, when LaRouche presented it to our membership, was quite staggering. He followed the trip to Baghdad with a press conference announcing the release of his International Development Bank, which was a call for a new monetary system which would be coherent with this package of money for developing Israel and Palestine.

Let me give you a brief anecdotal report on the magnitude of

this. Right after this happened, we put out in our newspaper, a headline stating, "Iraq Offers \$30 Billion Peace Plan to Israel." I was with a group of people who distributed this at a speech given by Moshe Dayan at Wake Forest University in Winston-Salem, North Carolina. There were hundreds of people there, and we were very much afraid that if we went there and said Iraq wants to end the confrontation and offers money, people would be angry. But what we found out is that they were highly interested in it. We sold every single newspaper we had, and then after the speech by Dayan, I stood up in the audience—José Vega-style—and said to Moshe Dayan, "We have a proposal that Lyndon LaRouche has put on the table from Iraq for a \$30 billion development plan for Israel and Palestine. Would you support that?" I was expecting a harangue from him, because he had a reputation of being a bit of a hothead, a tough military leader. What he said was fascinating. He said, "This is very interesting. This could change everything. I'm very open to hear more about it." It showed at that time the potential for LaRouche's intervention—this is just after the 1973 War, after the Arab oil embargo, after what appeared to be an end to any possibility of realizing the idea of a two-state solution to Israel and Palestine.

When LaRouche introduced his International Development Bank policy, he said the following: "With an IDB policy in the wind, the pro-peace faction of the Mapai [which was an Israeli party] should soon become hegemonic. The Israelis and key Arab states could readily agree on durable terms of continued negotiation concerning the Palestinian question within the context of immediate firm agreement for cooperation in development policies." With that approach, LaRouche conducted meeting over the next few years, beginning in 1975 when he had a meeting with Israeli leader Abba Eban to further the discussion of this approach. In 1977, LaRouche wrote an article which was published in a Paris-based Israeli newsletter called "Israel and Palestine; A Future for the Middle East." Here's what he said in that:

“In general, without direct negotiations between Israel and the Palestine Liberation Organization, there can be no Middle East settlement for the foreseeable, immediate future. We all know all too well subjective obstacles to such negotiations. We ought to know that we must rapidly eliminate the obstacles to such direct negotiations.” He’s referring specifically to the idea that you should have a political agreement first, and then move on. What he says is that “The objective basis for a Middle East settlement is the economic development package we have indicated. Any other approach will fail; will be quickly degraded into farce. However, it is not mere material advantage in itself which provides the basis for peace. It is the fact that the commitment of the governments to realize high rates of scientific and technological progress fosters humanist outlooks in the populations.”

That was the idea LaRouche had of his Westphalian principle; of the importance of economic policies that show each side recognizing the benefit of the other as the basis of peace. This was his theme in many other papers during that period. He went against the tide when people were saying you can’t deal with Arafat, he’s unwilling to make a negotiation. What LaRouche wrote in December 1983: “Mr. Arafat is the established leader of what is, in fact, a government in exile of the Palestinian Arabs. If we are going to deal successfully with the Palestinian Arab people, it is with Mr. Arafat’s leadership that we must deal.” He then wrote a policy paper, “Proposal To Begin Development of a Long-Range Economic Development Policy for the State of Israel.”

Shortly after this, in April 1986, Shimon Peres, who was at that time Israeli Prime Minister, called for a \$25-\$30 billion pool of money to create a Mideast Development Fund for the next ten years. Peres called it a Marshall Plan for Middle East Development. As far as it went, Lyndon LaRouche backed it, and wrote several articles defending it. But he did point out the inadequacy of the approach. What he said at that time

was that what's necessary is to address the most serious problem that exists in terms of the economy. What is that? It's the lack of water, and the relationship of that to the lack of power or energy. So, while endorsing Peres' Marshall Plan, and by 1986, Peres had upped the total to \$50 billion, what LaRouche did is, he started writing about how you can create more water for the Middle East. This is the basis of what became known later, by 1990, as his Oasis Plan. What he said is that you need to have a manmade Jordan River, which could flow to provide more water for all the areas that bordered it; including Jordan, Israel, Egypt, and the Arabian Peninsula. He said to do this, you need desalination. You need a string of 300MW nuclear plants that give you the power to do the desalination. It will also provide the electricity needed for industrialization and advanced agriculture. In 1990, he wrote a piece called "A Peace Plan in the True Interests of Arab and Israeli." What LaRouche wrote in this is that we need "geographic engineering" to run the canals between the Mediterranean Sea and the Red Sea, and then the Red Sea to the Dead Sea, to create water courses which, with nuclear-powered desalination to provide water power and transport, would allow for industrial and agricultural development.

Here's what he said that's really most interesting:

"One could define the proper approach to development of the Middle East, if no persons lived there presently, as if, for example, we were planning the settling of Mars: an uninhabited planet, by aid of artificial environment, and so forth." He went on to write, the division and distribution of water and power must be organized to develop the average square kilometer of land to be productive at needed levels for different types of land-use—pastoral, crop, residential, industrial, and commercial.

This was idea of the two canals and the overall approach to industrial development was seen as revolutionary. How could you get an agreement on this basis? What happened at that

point was that the Bush administration tried to do exactly what LaRouche had warned them not to do. To try and get a political settlement, they had a conference in Madrid, which included representatives of the Palestinians and Israelis, but it was going nowhere. The same old arguments, the same old fights, the same old antagonisms; the fact that there had been a number of wars since 1948 in '48 and '56 and '67 and '73, and continued skirmishing and terrorism. How could you get the two sides together? While the Madrid conference was going on—and at the time it was Yitzhak Shamir who was the Prime Minister, there was something else that was launched when Yitzhak Rabin became Prime Minister the next year in 1992. It was a back channel discussion in Oslo, Norway, between representatives who were close to Shimon Peres, who had come up with this idea of the Mideast Marshall Plan, and representatives of Arafat.

This came to fruition in the September 1993 agreement called the Oslo Accord. Now, what's most important about the Oslo Accord, and most people focus on the fact that Arafat and Rabin shook hands, they spoke about putting an end to the enmity. This is where Rabin made his famous statement that in order to do this, you must have the courage to change axioms. And they reflected that merely by meeting together and shaking hands. It was a very tense moment until the two of them grabbed each other's hands, looked in each other's eyes, and then moved away and did a toast to each other. A toast to those who have the courage to change axioms. But what was underlying this potential was precisely LaRouche's idea of economic cooperation and development in the two economic annexes that were attached to the Oslo Accord.

I'm just going to read a couple of aspects of this. The economic annex #3: "Protocol on Israeli-Palestinian Cooperation in Economic and Development Programs."

"The two sides agree to establish an Israeli-Palestinian Continuing Committee for Economic Cooperation, focusing, among

other things, on the following:

"1. Cooperation in the field of water, including a Water Development Programme ...

"2. Cooperation in the field of electricity ...

"3. Cooperation in the field of energy ...

"4. Cooperation in the field of finance, including a Financial Development and Action Programme for the encouragement of international investment in the West Bank and the Gaza Strip ...

"5. Cooperation in the field of transport and communications ...

"6. Cooperation in the field of trade ..." and finally,

"7. Cooperation in the field of industry, including Industrial Development Programmes, which will provide for the establishment of joint Israeli-Palestinian Industrial Research and Development Centres...."

So, that was Annex #3. Annex #4 consolidates that with the idea of the "Protocol on Israeli-Palestinian Cooperation Concerning Regional Development Programs." It talks about an economic development program for the West Bank and Gaza, a Middle East development fund, and finally, a Middle East Development Bank. All of this was possible at that time, and this would have done precisely what LaRouche was proposing, which was to create a basis where people in the Palestinian territories would see a benefit in cooperating with Israel, and the Israelis would see a benefit in cooperating with the Palestinians. Not just to end the killing, but to create an environment of mutually beneficial productive activity which would lift the standard of living of people on both sides of the conflict. And on that basis, a two-state solution would be possible. That's at the center of LaRouche's ideas.

Now, what happened to that plan? Well, it was first killed by the World Bank, because by November 1993, the World Bank said

they would not funnel money or provide funds that came from donors. President Clinton among others was trying to raise funds for this. There were donors who were prepared to give money, but the World Bank said they would not extend that money to the Palestinians because they didn't trust them because of "corruption." In particular, opposition to having Arafat having any possibility of receiving the funds. As a result, the money was just not there. This was a major problem for the follow through. Then, two years later, Nov. 4, 1995, Yitzhak Rabin was murdered by a man named Yigal Amir, who was part of the settlers' movement and in particular had been very active in Hebron, which was one of the major areas of confrontation between the Palestinians who lived there and the Jewish settlers who were using the power of the Israeli state to move in. The assassination of Rabin, on top of the shutdown of the potential for funds, ended the possibility of the success of Oslo. LaRouche has specifically stated in September 1993, after the handshake in Washington, that it's urgent that the earth start being moved for these new projects immediately. Otherwise, there was a danger that this proposal would be drowned in the blood of both sides. He specifically identified the Sharon networks in the settlers' movement as the threat to it. And that's what happened; an opportunity was lost.

As we see, just project from 1995 to today. The Palestinians still have no state; in fact, they now are divided between two groups, one of which— Hamas, which Netanyahu is now vowing to exterminate—since 2009, Netanyahu and Israel have been providing funds to Hamas to build them up as a counter to the Palestinian Authority. Why? Because the Palestinian Authority is a nationalist movement that represents the interests of the Palestinians as a nation, as opposed to Hamas, which is a religious movement. As long as you have Hamas fighting with the Palestinian Authority, you have no unified government to negotiate with. That's what Netanyahu said; he bragged about doing that. The estimate is that more than \$1 billion was

channeled from Israel through Qatar to the Hamas, which now Netanyahu says he's going to exterminate and wipe out.

So, the solution here is that you have to identify what the problem is. The problem is not Israelis and Palestinians, though they may be the ones who carry out the desperate actions. But they're not acting in their own interests; they're acting in the interests of those higher up, who want to prevent any kind of break with the old axioms. We're seeing this happening around the world. Why did this happen right now? Well, I can't speak for the decision-making process of Hamas, but the timing on this is certainly worth looking at. You have the breakdown of support for the Ukraine war in the United States Congress. You have the Ukraine war going terribly. The counteroffensive fizzled out. You may be providing more weapons to Ukraine, but as Putin pointed out, that just means that there will be more deaths of Ukrainians.

The second point is that you have the emergence of a new counter pole to the unipolar order; namely, the BRICS. The emergence of the Global South with the commitment to the kind of development projects that Lyndon LaRouche has been writing about for 50 years; which means against the International Monetary Fund, against such projects as the Great Reset and the global Green New Deal, and so on. So, if you look at this from the standpoint of a Frederick Kempe and the Atlantic Council, and the people who bankroll that, a peace settlement in the Middle East would be a horrible for them. Just as a negotiated settlement of the Ukraine war, in which what Putin proposed for the last eight years—security guarantees for both Ukraine and Russia, and a recognition for the potential for the two nations to work together—this represents a threat to the continuation of what Blinken calls the rules-based order. And so, that's why it's so revolutionary and important to grasp what LaRouche is saying; both in terms of who's manipulating this, what's the hand above the scene that's playing the two sides against each other? And secondly, how do

you defeat that? You have a movement in the Western nations—the United States and Europe—that rejects the unipolar order and the so-called rules-based order and reach out their hands to the Global South to work on joint development projects in the benefit of the other.

So, there is a solution. Those who say there is no solution are just the victims of the psychological warfare which is designed to make you depressed. But the solutions rest with what we've been trying to do; what we've been working on for years, and which is coming together now in the International Peace Coalition and the overall movement of the LaRouche Organization. We can make these solutions happen, but it depends on we, the people; not elected officials who have proven to be too corrupt and too intellectually small to take up the task at hand.

That's my presentation for today.

**Lyndon H. LaRouche, Jr.,
Physical Economy and the
Schiller Institute Peace
Conferences,
by Assist. Prof. Vihra
Pavlova, PhD from Bulgaria**

An html version is below the pdf.

Download (PDF, Unknown)

By Assist. Prof. Vihra Pavlova, PhD, Institute of Philosophy and Sociology at Bulgarian Academy of Sciences, Department "Social Theories, Strategies and Prognoses." (See more about the author at the end of the article.)

This article was written on the occasion of the 101th anniversary of Lyndon LaRouche's birth (Sept. 10, 1922 – February 12, 2019).

Lyndon H. LaRouche, Jr., Physical Economy and the Schiller Institute Peace Conferences

Bulgarian: ЛИНДЪН Х. ЛАРУШ, ФИЗИЧЕСКАТА ИКОНОМИКА И КОНФЕРЕНЦИИТЕ ЗА МИР НА ИНСТИТУТА ШИЛЕР

Abstract: The global transformation currently taking place has already been foreseen with brilliant accuracy even before (for example, P. Kennedy, I. Wallerstein, J. Galtung, G. Arrighi) and immediately after the collapse of the bipolar system by philosophers, macrosociologists and economists, including the Russian academician S. Glazyev and the "prophet of our time," as Glazyev called him, Lyndon H. LaRouche, Jr., to whom this text is dedicated, on the occasion of the 101st anniversary of this birthday – September 8, 1922.

The name Lyndon LaRouche is not known in Bulgaria, but this eminent American economist is one of the main opponents of the financial oligarchy, and a fighter against the speculative economy, for which he paid with his freedom.

This article is purely informative, and does not aim to refute criticism of his personality and work. LaRouche's model has been endorsed and adopted by most countries in Asia, thus becoming the engine of economic growth, and it also currently boldly challenges the postulates of the Washington Consensus and "rules-based order."

Keywords: Lyndon H. LaRouche, Jr., physical economy, stable geopolitical environment

Abstract in Bulgarian (The English text resumes after that):

Резюме: Настоящата глобалната трансформация бе предвидена с брилянтна точност още до (напр. П. Кенеди, И. Уолърстейн, Й. Галтунг, Дж. Ариги) и непосредствено след разпадането на двуполюсната система от философи, макросоциолози и икономисти, сред които руският академик С. Глазев и “пророкът на нашето време”, както Глазев го нарича, Линдън Х. Ларуш младши, на когото е посветена тази статия, по случай 101 годишнината от рождението му – 8 септември 1922 г.

Името на Линдън Ларуш не е известно в България, но този крупен американски икономист е един от главните опоненти на финансовата олгархия и борец със спекулативната икономика, за което е платил със свободата си.

Статията има чисто информативен характер и няма за цел да опровергава критиките към неговата личност и творчество. Моделът на Ларуш е приветстван и възприет от повечето страни в Азия, която се превърна в двигател на икономическия растеж и днес смело оспорва постулатите на Вашингтонския консенсус и “редът, основан на правила”.

Ключови думи: Линдън Х. Ларуш младши, физическа икономика, стабилна геополитическа среда

Introduction

In the early 1950s, L. LaRouche rejected the information theory as being inadequate for describing economic processes, and developed his own scientific method of physical economy, which was based on the methods of Gottfried Wilhelm Leibniz, Friedrich List, Henry C. Carey and Bernhard Riemann, among

others. In the 1960s, he warned of the potentially catastrophic effects of drugs and the sexual revolution on the cognitive potential and, thus, on the long-term productivity of the population. However, his most significant forecast is his assessment of the collapse of the Bretton Woods System through the introduction of flexible exchange rates, and the decoupling of the dollar from the gold standard on August 15, 1971. He warned at that time that if the course change to a purely monetarist financial system aimed at profit maximization were maintained, the world would, inevitably, find itself in a new depression, a new fascism, and the danger of a new world war, unless a completely new and just world economic order were established. Economic justice in LaRouche's view is based on physical economics.

Lyndon H. LaRouche Jr.'s fulfilled predictions, and his ideas successfully applied in Eurasia

On June 29, 2001, at the parliamentary hearings "On Measures to Ensure the Development of the Russian Economy in the Context of the Destabilization of the World Financial System," S. Glazyev warned about the collapse of the financial pyramid, which would also lead to the collapse of those national financial systems that were involved in it. Glazyev called for the diversification of Russian foreign exchange reserves, and the accumulation of real, material reserves, which would allow the Russian economy to function normally during the destabilization of the global financial system. "And here, obviously, it is necessary to speak about the possibilities of switching to the use of national currencies for payments, first of all, among the CIS (Commonwealth of Independent States) members, with the European Union, with China, with India, i.e., with our major trading partners, with whom our critical imports depend..." (Glazyev, 2001).

Mr. Lyndon LaRouche (September 8, 1922 – February 12, 2019), in his post-Glazyev speech, stressed the urgent need for

policy changes in order to overcome the collapse. According to him, "Nothing can save the present world financial and monetary system in its current form... The present crisis, unless it is stopped by drastically needed reforms, will also be a demographic collapse more or less comparable to what is called by historians 'the New Dark Age,' which dominated Europe following the Fourteenth-Century bankruptcy..."

"Therefore, talking about any economic policy that does not include an early and radical reform of the International Monetary Fund (IMF) system is worse than a waste of time" (LaRouche, 2001).

Nowadays, the recommendation of L. LaRouche: "A new system of transcontinental cooperation between the sovereign nation-states of continental Eurasia should become the backbone of world economic growth; Continental Eurasia should be the center of such global economic recovery and growth, but the whole world will benefit through participation as partners in that effort" (LaRouche, 2001), is a fact. India, China, the countries of the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) have become the engine of economic and technological growth. An Asian geopolitical union is being formed, uniting the countries of the Shanghai Cooperation Organization (SCO), the Eurasian Economic Union, ASEAN and some microstates of the South Pacific.

In addition, following the restoration of the Iranian diplomatic relations with Saudi Arabia and the United Arab Emirates (UAE), Syria's return to the Arab League and a ceasefire in Yemen, the countries of the League are gradually being integrated into this Alliance. Among them is Egypt, which has joined the BRICS New Development Bank and is a candidate for membership in the group, along with about 30 other countries, one of which is Indonesia, the largest Muslim country in the world. There, at the official meeting of the ASEAN Finance Ministers held on March 28, it was decided to reduce dependence on the U.S. Dollar, Euro, Yen, and British

Pound in financial transactions, and move to settlements in local currencies. In turn, Malaysia reiterated its call for the establishment of an Asian Monetary Fund, proposed by the Japan's E. Sakakibara in 1997, but immediately rejected by the U.S. as a threat to the IMF.

According to LaRouche, the purpose of this fund is not only protection against financial warfare attacks by hedge funds and similar speculators. It is also aimed to promote urgently needed measures in hard-commodity forms of combined trade and long-term capital improvements among those Asian nations. "In this first stage, we might foresee the emergence of regional, somewhat overlapping, groupings of similar outlook and their cooperation among one another, in various regions of the planet" (LaRouche, 2000: 6).

This is exactly what we are observing in 2023. Recently, the State Duma of the Russian Federation (RF) has adopted a law on Islamic banking, which should give Russia access to the capital of wealthy Islamic countries. Also, Islamic banks in Southeast Asia intend to open branches in the Russian Federation as soon as the legal framework regulating Islamic banking is introduced (Bifulchi, 2023). As is known, Islamic banking implies the implementation of banking activities in accordance with the norms of Islam, according to which interest-bearing transactions are prohibited, and profits are achieved only through investments, leasing, equity financing, etc. of a similar nature. This is a serious challenge to the rentier financial and economic model of the West, from which more and more countries of the world are striving to free themselves.

ASEAN and its partners China, South Korea, and Japan (ASEAN+3) are building an integrated policy framework for macrofinancial stabilization, with the understanding that economies can best overcome crises when they work closely with each other, exchange data and share experience through political dialogue, not only in turbulent times, but, also, in calmer times, as

well as when they develop and deepen financial markets in a concerted manner, and coordinate policies in a regional context (Asian Development Bank, 2021). On July 17, 2023, at the annual China Business Summit held in Auckland, the Southeast Asian countries once again have demonstrated that they want a stable geopolitical environment in order to focus on their economic development, and that they do not want to be forced to “take sides” in any hegemonic rivalry (China Business Summit, 2023).

Following the adaptation of LaRouche’s ideas [1] for the purposes of regional and national development, over the course of two decades, Eurasia managed to consolidate, and began to build its future in defiance of the Washington consensus. Instead of a free market, deregulation and privatization, the principles of the physical economy have been applied – the protection of vital industries and trade at the regional level, state investment in scientific and technological progress, comprehensive education, the development of basic economic infrastructure, the effective lending to the real, manufacturing sector, and the regulation of economic activity in general.

The progress made by Asian countries as a result of these economic policies is now attracting more and more countries in Latin America, Africa and the South Pacific. China has demonstrated a new model of large-scale economic development and poverty eradication, and that model is becoming the pivot point for world development. Beijing is challenging Washington’s leading position in international organizations, or, when that does not work, is creating parallel structures in politics and institutions. The Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB) is the new version of the World Bank, while the Shanghai Cooperation Organization and the BRICS provide Beijing with great platforms for political influence. BRICS is expanding and is working to create its own international gold-backed currency and a basket of real

assets/commodities. This new currency, again, reflects LaRouche's ideas, especially in his article, "On a Basket of Hard Commodities: Trade without Currency" (LaRouche, 2000). BRICS represents a quarter of the world GDP and 18% of global trade. And this might be enough for their monetary ambition to create a multipolar world that would not be dominated by the United States, given the desire of such large countries as Saudi Arabia, Iran and the UAE, to accelerate the process of de-dollarization. In recent months, the central banks of these countries have shifted most of their foreign exchange reserves from dollars to gold.

However, the main issue in the process of de-dollarization is not the search for an alternative to the U.S. currency, but the coordinated efforts of the Eurasian countries to move away from the dollar model of the economy.

As Mathew Burrows recently wrote, "Unfortunately, the split between the West and the Global South is expanding. For many developing countries, the alienation toward the West did not begin with Ukraine; rather, it can be traced to the West's disregard for their struggle with the COVID-19 pandemic, if not further back.

"The West runs the risk of losing the Global South altogether if it does not try to understand these countries' interests, needs, and demands and does not stop striving to impose Western values on them. If the West does not alter its course vis-à-vis the Global South, it is most likely to find itself at odds with a multipolar global order, which will continue to evolve and reflect the rise of emerging powers such as Brazil, India, and South Africa. These countries will strengthen their efforts to reform existing multilateral institutions or to create new ones that will enable them to better exert influence on the international arena. More generally, they will continue to develop parallel networks of diplomatic, economic, cultural, and security partnerships and alliances in which the West will gradually lose influence and

predominance.” (Burrows, 2022).

The Schiller Institute Conferences on “Peace through development”

To prevent this kind of division, from which the people, and not the elites will suffer, numerous conferences on peace through development are being held worldwide. But the conferences initiated by the Schiller Institute [2] and, personally, the wife of L. LaRouche, Helga Zepp-LaRouche, seem to have the greatest impact.

Why are they so significant?

Because other than revealing [3] to the world the true causes of crises and wars (which the media try to cover up), they also offer an alternative to the neoliberal order – which is systematically presented to us as being without alternatives, and, above all, they provide a conceptual basis for peace movements, the geography of which is expanding and attracting more and more scientists and intellectuals, former politicians and military officers, intelligence services officers, working people, but, above all, many young people dreaming of a fairer world.

For example, the Schiller Institute international conference June 18-19, 2022 titled, “There Can Be No Peace without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic Financial System,” [4] was attended by 31 speakers, from 12 countries, including Russia, China, Brazil, and Afghanistan. The live-broadcasts of the conference numbered in the thousands at different locations over the two days, and the pre-registration of 1,300 people represented dozens of nations. The conference took place as part of an on-going mobilization process, including an international petition, issued by the Schiller Institute in February 2022 – “Convoke an International Conference to Establish a New Security and

Development Architecture for All Nations,” [5] which, as of mid-June, has collected nearly 5,000 signatures from dozens of nations.

An international conference was held on July 8-9, 2023, titled “On the Verge of a New World War: European Nations Must Cooperate with the Global South!” [6]. This event is in sharp contrast to the “Summit for a New Global Financial Pact” held on June 22 Paris, where leaders of the Global South opposed [7] the hypocrisy of their European counterparts. The organizers were pushing for a global tax of at least 1 trillion U.S. dollars per year to be used in the fight against climate change.

The conference was also a timely and necessary intervention against Global NATO’s July 11-12 summit in Vilnius, Lithuania, where NATO’s expansion was on top of the agenda: Sweden joining the Alliance, NATO membership for Ukraine, and a proposal to set up a liaison office in Tokyo. An expansion that the dean of America’s Russia experts, George F. Kennan, had called ‘the most fateful error of American policy in the entire post-Cold War era’ (Goldgeier, 1999: 18).

In Panel 2, titled “The Rise of the Global South against Geopolitical Blocs,” Jacques Cheminade, French politician, former diplomat and the head of the Solidarity and Progress (SP) party, characterized the current historical period as “the battle between the domineering financial oligarchy, and those who believe that the human species has a right to development.” He highlighted the crucial role of L. LaRouche in discovering the principles of physical economy – critical for a New Paradigm of development.

These principles were recalled by Academician S. Glazyev on Sept. 12, 2022, in his message, On the 100th Anniversary of Lyndon LaRouche’s Birth, in which he stated: “If the leaders of the world’s nations had listened to the voice of Lyndon LaRouche, then perhaps we might have managed to avoid the

social upheavals we confront today... 30 or 40 years ago, he proposed a different model of globalization, based on the principles of physical economy: in particular, the famous project, which he and his wife, Helga Zepp-LaRouche, put forward for international discussion – the so-called Eurasian Land-Bridge. This is a splendid and interesting project, which now, after many years, has begun to be implemented through the Chinese Belt and Road Initiative, which we support through linking it with the Eurasian Economic Union...

“It is the principles of Physical Economy championed by LaRouche, that today underlie the Chinese economic miracle and are there in the foundations of India’s economic development policy. The supporters of LaRouche in those countries exert a fruitful, very positive, and constructive influence on economic policy-shaping in these leading nations of the new world economic paradigm...

“Lyndon LaRouche turned out to be right. Today we rely on his work, his writings, in composing proposals for a very rapid transition to a new world economic paradigm. We call it an integrated world economic model, in which finance capital will be subordinated to the tasks of developing the economy, and in which the principles of Physical Economy will come to fruition. As we can see, countries that are taking this path are enjoying success....” [8].

Therefore, in the coming decades, we can expect a radical renewal of the physical basis of the world economy – primarily, that all energy, transport, water and communication systems will be fundamentally upgraded through large-scale infrastructure projects using the latest technologies. These projects can be financed independently of the IMF, of the World Bank and of the international capital markets, by the governments of the respective countries themselves, namely through the establishment of government credit lines. The necessary exchange of technological progress through infrastructural and other projects can be organized by means

of long-term trade and credit agreements between the participating countries, as suggested by L. LaRouche in his concept of “Trade without currency.” That takes us to, I would call it the strategic conference, which was held in the middle of April, 2023, under the title “Without the Development of All Nations, There Can Be No Lasting Peace for the Planet” [9], which was attended by approx. 40 speakers from all continents.

In short, LaRouche showed how the creation of stable regional cooperation could be organized when a commodity basket consisting of basic commodities would be used as a standard cost to protect mutual trade and credit agreements from currency volatility. Thus, the foundation for the future new global financial system would be created. In Asia, important efforts have already been made in this direction. An international structure for large-scale infrastructure projects [10] has already been outlined in the concept of the “Eurasian Land-Bridge,” the construction of a colossal network of infrastructure corridors between Europe and Asia, from East to West and from North to South, with high-speed rail links, water channels, pipelines, power supply and communication networks, etc.

A New Security Architecture and its Philosophical Foundations

The Bulletin of the Atomic Scientists has now moved the Doomsday Clock to 90 seconds before midnight, the closest it has been to the symbolic time of the annihilation of humanity and the Earth since 1947 [11]. This is alarming, which is why leaders in the Global South have been making the case to halt the warmongering over Ukraine and against China.

At the same time, the largest U.S. mutual funds – which manage the retirement and other savings of tens of millions of

Americans – are profiting from investments in nuclear weapons, cluster munitions and other banned or controversial arms [12]. In this case, how could the world believe in the “fight” against the climate crisis and global warming? Aren’t wars one of the causes?

From the outset of the war in Ukraine, the Schiller Institute has insisted in a number of conferences, beginning on April 9, 2022, that the only solution to this crisis would be the establishment of a new global security and development architecture, which takes into account the security interest of every single country on the planet. This view is shared by more and more forces in the world. There is a “tectonic shift” underway in world politics, in which the nations of the Global South are rising up against the unipolar world order, the attempts to create a Global NATO and a New Global Financial Pact in which they see no opportunities for development, but a threat to their existence and new colonialism.

Even the Atlantic Council admitted: “What the developing and low-income countries really need are concrete initiatives and the less said about grand strategy the better. Dressing those initiatives up as parts of a “new global financial architecture” risks conflating them with the geopolitical conflict centered around changing or preserving the current world order. That conflation will only make it more difficult to develop the international consensus required to adopt those measures.” (Tran, 2023).

In this direction, Helga Zepp-LaRouche recalled [13] the political foundation for durable peace, given by L. LaRouche in 1983, which he thinks should be: a) the unconditional sovereignty of each and all nation-states, and b) cooperation among sovereign nation-states to the effect of promoting unlimited opportunities to participate in the benefits of technological progress, to the mutual benefit of each and all.” “That political foundation is now in sight... What remains is for world citizens to create a miracle: to spur the U.S. to

sincerely offer to join this new era," she noted. She suggested ten principles upon which the new era needs to be based. Her formulation of her tenth principle reads: "The basic assumption for the new paradigm is, that man is fundamentally good and capable to infinitely perfect the creativity of his mind and the beauty of his soul... and that all evil is the result of a lack of development, and therefore can be overcome." [14]

These principles are embedded in her husband's overall political-economic philosophy, which views physical economy as the science of applying the creative mind of man in practice, as a process of transforming the universe through man's socio-economic activity.

In summary, in contrast to conventional economic theories, physical economy focuses exclusively on the real economy, putting aside financial and monetary measures of economic performance. Researchers in this field identify scientific and technological progress as the main driver of increases in real productivity, and study how economies evolve through an unending series of stages of development and structural transformation, under the impact of scientific and technological progress, and related advances in human knowledge. From the general characteristics or "laws" of this evolutionary process, scientists derive principles for the long-term development of nations, which are of vital importance for economic policy making.

The intimate relation between physical economic development and human creativity – in the strict sense exemplified by the process of scientific discovery – leads to a further, profound field of investigation. On the one side, human creativity is shown to be an essentially unlimited resource, providing the means for progressively overcoming all conceivable limits to the future expansion of human activity on the Earth and beyond. On the other hand, to the extent the economy of a nation is organized to foster maximum rates of scientific and

technological progress, the economy becomes an instrument for realizing the creative potentials of the population, through their involvement in the generation of new knowledge and its assimilation into the economic process as a whole. In this context the problem of alienation is discussed, which is the main barrier standing in the way of involving the masses of the population into scientific activity, and a future direction of economic development leading to the emergence of what we call a “Knowledge Generator Economy” is proposed.

The essential goal of physical economy is human happiness: Not only freedom from material want, but to create the conditions in which the creative potential of each individual is realized to the maximum extent possible, in an environment of progress and a general expansion of knowledge (LaRouche, 1995, LaRouche, 20016, Tennenbaum, 2015).

Conclusion

LaRouche’s ideas are attractive to that part of the political and economic elite of the countries of the world, and, in particular, Russia, which has placed its hopes on industrial development, instead of the raw material and speculative economy that dominates today.

Unloved in his homeland, but respected abroad, LaRouche left a rich intellectual legacy from which there is a lot to be appreciated, and implemented, for the purpose of national, regional, and, why not, global development – so as to achieve lasting peace on the planet, rather than a “clash of civilizations.”

Footnotes:

[1] In 1975, LaRouche proposed the International Development Bank, a plan to strengthen every currency in the world with

long-term, low-interest loans for development projects, and the export of capital goods to the underdeveloped sector. Within a year, the plan was accepted, unconditionally, by the Non-Aligned Movement, a group of 86 countries, mostly from the underdeveloped sector, with LaRouche's friend, Indian Prime Minister Indira Gandhi, as one of their leading voices. LaRouche also offered the New Bretton Woods plan, as well as detailed accounts of the industrial development of Africa, Mexico, South America, Southwest Asia, India, and the Indian Ocean basin, not to mention the United States and other countries.

This original proposal is the conceptual origin of the many new international development banks coming into being in 2015 and beyond. In it, LaRouche showed how to bring the world together around the creation of a better future for all. (See LaRouche, L. 2019. How The International Development Bank Will Work: IDB. https://larouchepub.com/lar/2022/4920-how_the_international_developm-lar.html).

Many world leaders have personally worked with LaRouche to promote a new international financial system based on physical economic development.

LaRouche's enemies did not forgive him for this. A federal raid involving 400 agents was carried out on LaRouche's home and political offices in 1986, after which he was convicted and sent to jail. (See The Battle for Justice: The LaRouche Case https://archive.schillerinstitute.com/exon/exon_toc.html).

[2] The Schiller Institute is a political and economic think tank founded by Helga Zepp-LaRouche, which is registered in eight countries and has friends in around 40 countries. It is among the principal organizations of the LaRouche movement. The Institute's stated aim is to apply the ideas of the poet and philosopher Friedrich Schiller to the contemporary world

crisis. Their constitution, adopted in 1984, rails against international financial institutions and other supranational bodies, that hinder development, and, thus, lasting peace in the non-Western world.

The Institute has initiated numerous conferences since its inception in North and South America, Europe, Asia, Africa and Australia, to promote the idea of "peace through development." The discussion at these conferences centers around LaRouche's proposals for infrastructure projects such as the "Eurasian Land-Bridge," and the "Oasis Plan," a Middle East peace agreement based on Arab-Israeli collaboration on major water projects, as well as proposals for debt relief, and a sweeping reorganization of the world monetary system. The Institute strongly opposes the "Clash of Civilizations" thesis of Samuel Huntington, and appeals for a dialogue of civilizations.

[3] See The Schiller Institute. Recent news <https://schillerinstitute.com/recent-news/>

[4] Schiller Institute international conference June 18-19, 2022 "There Can Be No Peace without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic Financial System" <https://schillerinstitute.com/?s=There+Can+Be+No+Peace+without+the+Bankruptcy+Reorganization+of+the+Dying+Trans-Atlantic+Financial+System>

[5] PETITION: Convoke an International Conference to Establish a New Security and Development Architecture for All Nations. <https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/23/petition-convoke-an-international-conference-to-establish-a-new-security-and-development-architecture-for-all-nations/>

[6] A two-day international conference "On the Verge of a New World War: European Nations Must Cooperate with the Global South!" <https://schillerinstitute.com/blog/2023/07/20/conference-on-the-verge-of-a-new-world-war-european-nations-must-cooperate->

with-the-global-south/

[7] See Pres. Ramaphosa addressing the New Global Financing PACT summit in Paris <https://www.youtube.com/watch?v=ZMs06h1buy0>; President William Ruto on The Summit for a New Global Financing Pact in Paris https://www.youtube.com/watch?v=hPEb5x0NN_s; Rumble, O., Gilder, A. 2023. The Paris Summit for a New Global Financing Pact: Our Takeaways. African Climate Wire, 4 July 2023

<https://africanclimatewire.org/2023/07/the-paris-summit-for-a-new-global-financial-pact-our-takeaways/>

[8] Sergey Glazyev, On the 100th Anniversary of Lyndon LaRouche's Birth. December 9, 2022. https://www.youtube.com/watch?v=_nkLsgz6fU0

[9] Without the Development of All Nations, There Can Be No Lasting Peace for the Planet. April 15 & 16, 2023. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230415

[10] By the way, one of the top-priority projects Alexander Grigoryevich Granberg a leading Russian specialist in the area of comprehensive economic development of the regions of Siberia and the Far East, who headed the Council for the Study of Productive Forces (SOPS) under the Ministry of Economics of the Russian Federation (RF), worked on was the construction of a tunnel under the Bering Strait, which would connect the railroad systems of Russia and the USA. This idea is a key one in LaRouche's program for global economic recovery. In 2027, when the tunnel should unite the two shores of the Bering Strait (according to the plan), the railroad station on the Russian coast would be named after Prof. Menshikov, and the one on the American side would be named after Lyndon LaRouche. Officially, in RF, the project to link Russia and the USA by railway across the Bering Strait was incorporated in 2007 in the "Strategy for the Development of Rail Transport in the RF

to 2030,” adopted by the Government of the RF. This resulted, to a significant degree, from the efforts of such Russian scientists as Professor Menshikov and Academician Granberg, who sympathized with LaRouche’s ideas (See Russian Website Features LaRouche’s Influence in Post-Soviet Russia. In: Executive Intelligence Review. 2012. 39 (21), pp. 19-20. https://larouchepub.com/eiw/public/2012/eirv39n21-20120525/15-22_3921.pdf).

The idea of such a bridge or tunnel across the Bering Strait to connect North America and Eurasia dates back to the end of the 19th century, but its realization has always been hindered by various circumstances.

[11] A time of unprecedented danger: It is 90 seconds to midnight. 2023 Doomsday Clock Statement. Science and Security Board, Bulletin of the Atomic Scientists, January 24, 2023. <https://thebulletin.org/doomsday-clock/current-time/>

[12] The largest fund managers are heavily invested in arms manufacturers, nuclear weapons, and controversial weapons. Weapon Free funds, 2023 <https://weaponfreefunds.org/fund-managers>

[13] To End Colonialism: A Mission for All Youth. Schiller Institute International Online Youth Conference, Saturday, March 11. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/march_11_2023_online_conference

[14] Ten Principles of a New International Security and Development Architecture. Helga Zepp-LaRouche at the Nov. 22 Schiller Institute conference, “Stop the Danger of Nuclear War Now; Third Seminar of Political and Social Leaders of the World”. <https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>

References

Asian Development Bank. 2021. Redefining Strategic Routes to Financial Resilience in ASEAN+3. ADB, December 2021

Bifulchi, G. 2003. Islamic banking in Russia: why does it matter? Special Eurasia [viewed January 18, 2023]. Available from:

<https://www.specialeurasia.com/2023/01/18/islamic-banking-in-russia/?fbclid=IwAR3YjChZ-dTR2BozAPKTP64jGM-rXmUZDuEOHXlzgey06plPiEGiho8tL0E>

Burrows, M. 2002. Red Cell: Is the West losing the Global South? Security & Strategy [viewed December 10, 2022]. Available from:

<https://www.stimson.org/2022/red-cell-2-is-the-west-losing-the-global-south/>

China Business Summit. 2023. [viewed July 17, 2023]. Available from: <https://chinabusinesssummit.co.nz/>

Glazyev, S. 2001. Russia Is Facing Financial Shocks. Address to Duma official hearing "On Measures To Ensure the Development of the Russian Economy Under Conditions of a Destabilization of the World Financial System", June 29, 2001 [viewed June 15, 2023]. Available from: https://archive.schillerinstitute.com/duma/duma_glazyez.html

Goldgeier, J. 1999. The U.S. Decision to Enlarge NATO. // Brookings Review, 1 June 1999, 19-21. Available from: <https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/goldgeier.pdf>

LaRouche, L. 1995. The meaning of the term 'physical economy'. // Executive Intelligence Review. 22 (1), 62-63. https://larouchepub.com/eiw/public/1995/eirv22n01-19950101/eirv22n01-19950101_074-the_meaning_of_the_term_physical-lar.pdf

LaRouche, L. 2000. On a Basket of Hard Commodities: Trade

Without Currency. // Executive Intelligence Review. 27(30), 4–19.

https://larouchepub.com/lar/2000/lar_commodities_2730.html

LaRouche, L. 2001. Policy Changes Needed To Overcome the Collapse. Testimony to the Russian State Duma's Economics Committee, in Moscow on June 29, 2001 [viewed June 15, 2023]. Available from:

https://archive.schillerinstitute.com/highlite/highlite_duma_6_29_01.html#LaRouche%20to%20Duma

LaRouche, L. 2016. The Gravity of Economic Intentions. // Executive Intelligence Review. 28 (13), 20-55. https://larouchepub.com/eiw/public/2018/eirv45n11-20180316/26-65_4511-lar.pdf

Tennenbaum, J. 2015. The Physical Economy of National Development. Berlin, September 27, 2015. <https://www.scribd.com/document/370188870/The-Physical-Economy-of-National-Development-Definitivo-Jonathan-Tennenbaum>

Tran, H. 2023. Lessons from the Paris Summit for a New Global Financing Pact. Atlantic Council [viewed August 15, 2023]. Available from:

<https://www.atlanticcouncil.org/blogs/econographics/lessons-from-the-paris-summit-for-a-new-global-financing-pact/>

About the author:

Education and degrees awarded

PhD in Political Philosophy, Bulgarian Academy of Sciences (BAS), Institute

for the Study of Societies and Knowledge, Sofia, Bulgaria;

Doctoral Dissertation: "Transformations in geopolitics and new methods and practices of geopolitical forecasts", 15.06.2018

MA Communication and library management, "St. Cyril and St. Methodius" University of Veliko Tarnovo

MA thesis: "Children's book publishing and its presence in the global network", 2006

Areas of research

Political philosophy, chronopolitics, geopolitics, futurology, global forecasting

Academic positions

10.11.2020 – currently, Assist. Prof., Bulgarian Academy of Sciences, Institute of Philosophy and Sociology, Department of Social Theories, Strategies and Prognosis

28.06.2018 – 01.07. 2020, Research Assistant, Bulgarian Academy of Sciences, Institute for the Study of Societies and Knowledge, Department of Social Theories, Strategies and Prognosis

Monographs:

Pavlova, V. 2020. The role of the Asia-Pacific region in global geopolitical transformation

In addition, Vihra Pavlova has written many texts in collections of papers and scientific journals listed in her CV below.

Download (PDF, Unknown)

**Grundlæggende retningslinjer
fra LaRouche for overgangen**

til et nyt internationalt finanssystem

Den 7. juni 2023 (EIRNS) – Det følgende er en foreløbig version af det indledende memorandum i et længere dokument, der vil blive offentliggjort i EIR, og som vil indeholde en sammenfattende kronologi over Glass-Steagall, de-dollarisering og sanktionsudvikling i løbet af 2022 og 2023.

Der er en udbredt international erkendelse af, at vi er vidner til, at det globale finansielle system med flydende valutakurser, som blev etableret for et halvt århundrede siden efter den 15. august 1971, er ved at gå til grunde – et system, som har udspytet en spekulativ boble på 2 billioner dollars, sideløbende med en grusom plyndring af den fysiske økonomi i det såkaldte Nord, men især i det Globale Syd. Det er ligeledes tydeligt, at et nyt system er ved at opstå, med intense drøftelser i det Globale Syd om, hvordan man kan etablere et system uden dollar, for eksempel omkring en udvidet sammenslutning af nationer, "BRIKS-Plus"; mens spørgsmålet om at genindføre Glass-Steagall i USA og Europa er tilbage på dagsordenen – som vi dokumenterer i den sammenfattende kronologi nedenfor.

Det kommende topmøde mellem BRIKS-landene i Johannesburg, Sydafrika, den 22.-24. august kan meget vel blive et afgørende vendepunkt.

Men der er også en udbredt forvirring omkring nogle fysisk-økonomiske nødvendigheder, som Lyndon LaRouche i lang tid redegjorde for, og uden hvilke overgangen til et nyt internationalt system i bedste fald vil være kaotisk og i værste fald muligvis kan udløse en atomar Tredje Verdenskrig. Det væsentlige er opsummeret i LaRouches "Fire love" (https://larouchepub.com/eiw/public/2021/eirv48n50-20211217/eirv48n50-20211217_003-editorial.pdf) og hans "Handel uden

valuta”

(https://larouchepub.com/lar/2000/lar_commodities_2730.html)
for at nævne nogle steder.

Kort sagt: Det er nødvendigt, men ikke engang tæt på tilstrækkeligt, at forlade det synkende finansielle Titanic. De centrale spørgsmål, som en sådan første, påkrævet foranstaltning stiller, er: Hvilken slags redningsbåde skal erstatte Titanic? Hvordan er de konstrueret, og hvad sikrer deres flydeevne undervejs? Og hvor sejler de hen?

Der er tre centrale kriterier, som det nye system og dets valuta skal indfri:

Total adskillelse mellem den nye valuta og de deltagende nationale valutaer på den ene side, og den rovgriske, giftige dollar på den anden side – dvs. ingen uhindret omveksling mellem dem. Valutakontrol og kapitalkontrol bliver vigtige redskaber til at opnå dette resultat. For USA betyder det en tilbagevenden til Glass-Steagall med dens strenge adskillelse mellem produktiv kredit og spekulativ aktivitet.

Et fast valutakursforhold mellem og blandt de deltagende nationale valutaer og den nye valuta. Flydende valutakurser har været et redskab for finansiell spekulation siden august 1971, og de er uforenelige med langsigtet handels- og investeringssamarbejde mellem suveræne nationer.

Produktiv kredit skal udstedes i den nye valuta for at finansiere store udviklingsprojekter, med hovedvægt på videnskab og avanceret teknologi, i og mellem de deltagende nationer, for hurtigt at sætte skub i de fysiske økonomier og derved give den eneste mulige solide opbakning til den nye valutas værdi og stabilitet. Tænk Alexander Hamilton.

Et nyttigt udgangspunkt for diskussionen og uddybningen af disse tre kriterier er at erkende, at en tilbagevenden til Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933 i USA, eller bankopdeling, som det kaldes i Europa, i bund og grund er den

samme politik som det Globale Syds nuværende stræben efter "af-dollarisering". De udgør tilsammen en måde at springe af den synkende Titanic. I begge tilfælde bliver den spekulative London-baserede dollar skrottet og afskærmet, mens hvert lands nationale banksystem genopbygges på ikke-spekulative aktiver og på investeringer i ikke-spekulative produktive aktiviteter, hvorved man i realiteten skaber en ny valuta. I USA's tilfælde ville denne "nye valuta" tage form af en tilbagevenden til den produktive amerikanske dollar eller Lincolns greenback, til forskel fra den spekulative London-dollar eller "Londollar", som styrer den transatlantiske finanssektor i dag.

En sådan tilgang, og kun en sådan tilgang, åbner døren for en arbejdsalliance mellem det Globale Syd og et USA, der er befriet for Wall Streets og City of Londons dominans. Et USA præget af George Washington, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin Delano Roosevelt, John F. Kennedy og Lyndon LaRouche. En sådan arbejdsalliance danner det eneste sikre grundlag for at undgå krig og skabe universel udvikling.

Med disse begreber og kriterier i baghovedet kan vi give et kort overblik over højdepunkterne i den seneste tids diskussioner og tiltag verden over omkring Glass-Steagall og af-dollarisering.

Sanktioner fremprovokerer af-dollarisering

Umiddelbart efter at den russiske præsident Vladimir Putin bekendtgjorde Ruslands særlige militæroperation (SMO) den 24. februar 2022, blev de vestlige sanktioner mod Rusland kraftigt optrappet: omkring 300 milliarder dollars af Ruslands valutareserver, den del der befandt sig i udlandet, blev omgående beslaglagt; handel blev blokeret; og London og Washington forsøgte at tvinge Rusland til at misligholde sine gældsforpligtelser. Ruslands "ruin" blev erklæret for det strategiske mål.

Det skal understreges, at sanktionsregimet mod Rusland (og

andre lande) var i kraft længe før den 24. februar 2022 – som vi dokumenterer i kronologien nedenfor. Faktisk havde Rådet for Den Europæiske Union allerede den 31. juli 2014 vedtaget Rådets afgørelse 2014/512/CFSP, som opfordrede medlemslandene til at “forbyde transaktioner i eller levering af finansierings- eller investeringstjenester ... udstedt af statsejede russiske finansielle institutioner.” Resolutionen forbød også “salg, levering, overførsel eller eksport af visse følsomme varer og teknologier” til Rusland.

Ligesom Ruslands SMO ikke var “uprovokeret militær aggression”, men snarere resultatet af 30 års NATO-ekspansion mod øst (i strid med klare officielle løfter til Rusland), som voksede dramatisk efter statskuppet i 2014 mod den demokratisk valgte Janukovitj-regering i Ukraine, så er det Globale Syds skridt mod af-dollarisering heller ikke et spørgsmål om “uprovokeret økonomisk aggression” mod USA og dets valuta. De er snarere overlevelsesforanstaltninger, der er vedtaget som forsvar mod økonomisk og finansiell krigsførelse, som svar på eksplicitte udtalelser fra amerikanske og andre embedsmænd om, at deres mål er at “reducere rublen til murbrokker” og sørge for, at den russiske økonomi “halveres” (præsident Joe Biden, 26. marts 2022) og “ruinere Rusland” (den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock, 24. januar 2022).

Måske mest chokerende og afslørende var de meget omtalte kommentarer den 25. januar 2022 fra to unavngivne “ledende embedsmænd” i Det Hvide Hus på et pressemøde, hvor de beskrev “alvoren af de økonomiske konsekvenser, vi kan og vil pålægge den russiske økonomi”, herunder “en forringelse af Ruslands produktive kapacitet over tid ... [for] at ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi.” De truede med, at USA, Storbritannien og Europa “står sammen i vores intention om at indføre massive restriktioner, som vil være et alvorligt og øjeblikkeligt slag mod Rusland.”

Dette var en måned før Ruslands SMO begyndte.

Selve dollaren blev hurtigt gjort til et våben. Den 24. februar blev førende russiske banker sat på sanktionslisten, hvilket gjorde det umuligt for dem at gøre forretninger med Vesten. Den 26. februar blev omkring 300 milliarder dollars i russiske valutaeserver i vestlige banker beslaglagt – med den erklærede hensigt at konfiskere dem helt og holdent. Den 4. april tog det amerikanske finansministerium skridt til at gøre det umuligt for Rusland at betale forfaldne afdrag på sin udlandsgæld, i et forsøg på at fremtvinge en ufrivillig betalingsstandsning med alle dens konsekvenser. Den 3. juni blev næsten alle russiske banker, med kun en håndfuld undtagelser, udelukket fra det internationale finansielle kommunikationssystem, SWIFT – en langvarig trussel om at ødelægge det russiske finansielle system og den russiske økonomi fuldstændigt ved at afkoble den fra Vesten.

I hele denne periode blev Rusland nægtet adgang til vestlig teknologi, kapitalgoder og andre økonomiske forsyninger i den erklærede forventning, at det ville kaste økonomien ud i en depression, skabe socialt kaos, og i sidste ende føre til at præsident Putin blev væltet.

EU har marcheret i takt med USA og Storbritannien i sanktionspolitikken lige fra begyndelsen og har vedtaget 10 forskellige foranstaltninger siden februar 2022, og en 11. er nu under overvejelse.

Rusland har heller ikke været det eneste land, der har været mål for sanktioner og relateret økonomisk krigsførelse. Andre omfatter Kina, Iran, Syrien, Afghanistan, Venezuela og Nordkorea. I Syriens tilfælde har Cæsar-sanktionerne fra juni 2020 været medvirkende til at ødelægge den syriske økonomi og ført til, at landet i dag har en fattigdomsrate på 90 %. I Afghanistan "frøs" – dvs. stjal – USA også næsten 9,5 milliarder dollars i aktiver, der tilhørte den afghanske centralbank, og stoppede forsendelser af kontanter til landet umiddelbart efter Kabuls fald den 15. august 2021, hvilket fratog landet de minimale ressourcer, der var nødvendige for

at afhjælpe sulten og tilmed den dødelige hungersnød, der hærgede landet.

Med god grund opfordrede Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, den 19. juli 2022 til øjeblikkeligt at ophæve sanktioneerne mod Rusland og andre udsatte nationer. "Sanktioneerne mod Rusland, men også alle de andre lande, som de er blevet pålagt i årevis af geopolitiske årsager – Iran, Venezuela, Cuba, Afghanistan, Syrien, Yemen – må afsluttes øjeblikkeligt! Sanktioner, under betingelser med sult i verden, pandemi og hyperinflation, betyder folkedrab for udviklingslandene og selvmord for vores industri og landbrug!"

Hele denne lavine af sanktioner blev pålagt det Globale Syd oven på årtiers gældsudplyndring af det Globale Syd fra City of London og Wall Street.

Det er derfor ikke så underligt, at langt størstedelen af det Globale Syd nu betragter dollaren som en upålidelig valuta, der er giftig og destruktiv. Det er ikke underligt, at opfordringer (og aktioner) til "af-dollarisering" spredte sig lynhurtigt i det Globale Syd – som vi også dokumenterer nedenfor.

Da optrapningen af sanktioneerne for alvor satte ind i begyndelsen af 2022, begyndte den amerikanske centralbank at hæve renten dramatisk: den 18. marts 2022 skete den første stigning på et kvart procentpoint, og 2022 sluttede ni måneder senere med en amerikansk centralbankrente på 4,33 %.

Kombinationen af disse to processer bragte en længe ulmende diskussion op til overfladen i det Globale Syd om, hvordan man kunne frigøre sig fra det giftige dollarsystem. Den 10. marts 2023 krakkede Silicon Valley Bank i USA, efterfulgt af Credit Suisse i Schweiz den 19. marts 2023, og konsekvenserne af disse bankkollaps førte til en parallel diskussion om Glass-Steagall i USA og Europa.

Styrker og svagheder ved de hidtidige overvejelser

I det store hele var 2022 et år, hvor der var en betydelig stigning i diskussioner og politiske studier omkring af-dollarisering, hvor Rusland, Indien og Kina ikke overraskende førte an. Men med meget få undtagelser begyndte der først at blive taget konkrete skridt i den retning i 2023, og disse skridt er fortsat med at accelerere frem til i dag. Med hensyn til Glass-Steagall satte bankkollapsene i USA og Schweiz i marts 2023 gang i en diskussion af denne politik (hovedsageligt i Schweiz og USA, hvilket var forudsigeligt), og højdepunktet var genfremsættelsen af et Glass/Steagall-lovforslag i den amerikanske kongres af rep. Marcy Kaptur (D-OH) den 19. april 2023.

Styrken ved sådanne diskussioner har været, at man seriøst overvejer at gennemføre grundlæggende ændringer. Det globale sanktionsregime – især over for Rusland – gjorde det klart, at: a) den giftige "Londollar" ikke længere var en troværdig international reservevaluta; og b) sanktionerne havde slået fejl, herunder den såkaldte "atomare mulighed" for at udelukke lande fra det internationale bankafregningssystem, SWIFT. Det viste sig, at City of London og Wall Street har mere gøen end bid – undtagen selvfølgelig den meget reelle trussel om brug af overvældende militær magt til at påtvinge deres vilje på undersåtter, op til og inklusive atomkrig med Rusland og Kina.

Men svagheden ved de hidtidige overvejelser, både i det Globale Syd og i Vesten, har været, at begge sider stort set er uklare om, hvad der skal til for at give den nye valuta solid opbakning: dvs. hvad der er den sande kilde til økonomisk værdi. Der har været for meget fiflen med finansielle teknikaliteter og for lidt tænkning om de videnskabelige principper for fysisk økonomi. Hvor vigtigt det end er at have handelsafregninger i lokale valutaer, hvor vigtigt det end er at oprette swap-faciliteter uden dollar og endda deciderede afregningscentraler, så er det afgørende at kunne udstede "hamiltonsk" kredit uden dollar til produktiv

infrastruktur og andre investeringer – og det gælder lige så meget for USA og Europa som for det Globale Syd.

Tag for eksempel tilfældet Latinamerika. Den eneste måde, hvorpå Argentina-Brasilien-BRIKS vs. IMF-problemet (se nedenfor) kan løses, er ved at få Kinas Bælte- og Vej-Initiativ til at fungere aktivt i regionen – at sætte “spaden i jorden” og begynde at bygge de længe ventede bi-oceaniske jernbanekorridorer på tværs af kontinentet, især baseret på kreditlinjer i multimilliardklassen uden dollar. Værdien af disse kreditlinjer, og af den valuta de udstedes i, afhænger helt af de pågældende regerings hensigt om at udvikle arbejdskraftens produktive kræfter, den “potentielle relative befolkningstæthed”, som Lyndon LaRouche beviste i sin banebrydende “Handel uden valuta”.

Sammenfattende kronologi

Følgende sammenfattende kronologi, der dækker 2022-2023, giver en fornemmelse af processen. (Indlæg om de-dollarisering er i standardtype; indlæg om Glass-Steagall er i kursiv; indlæg om sanktioner er i fed skrift).

(Artiklen vil blive offentliggjort i den næste EIR).

Lyndon LaRouches artikel: Om en kurv af fysiske varer: Handel uden valuta

Følgende artikel af Lyndon LaRouche (1922-2019) fra 2000 er meget relevant for den aktuelle diskussion om et nyt internationalt kreditsystem for produktive investeringer.

Retfærdighed for LaRouche

Den 12. februar 2023 (EIRNS) – På denne 12. februar, fire-årsdagen for Lyndon LaRouches død, viede LaRouche-Organisationen og Schiller Instituttet deres websteder til at levere et “maraton” af hans videoer for at hjælpe seerne med at uddanne såvel deres sind som deres følelser til de alvorlige udfordringer, der ligger forude. (<https://laroucheorganization.com/article/2023/02/12/lyndon-la-rouche-true-principle-power-video-marathon>)

Blot to uger forud for LaRouches død, den 28. januar 2019, havde den internationale LaRouche-bevægelse udsendt en fornyet opfordring til at rense LaRouches navn, og hans ideer. Denne opfordring mindede læserne om:

“Med LaRouches fængsling blev Amerika og verden berøvet deres mest fremragende statsmand og økonom.

“Fordi LaRouches politik til erstatning af Wall Streets og City of Londons dødbringende plyndringer med en retfærdig ny økonomisk verdensorden med universel, højteknologisk udvikling ikke blev gennemført, forblev hundredvis af millioner af mennesker rundt om i verden i fattigdom, og to cifrede millioner af mennesker omkom uden grund. Det er først med Kinas nylige vedtagelse af politikker, der minder meget om dem som LaRouche foreslog for op til 50 år siden, at folkemordet er bragt til ophør i det mindste på store dele af planeten.

“Fordi LaRouches SDI-politik, som blev vedtaget og foreslået af præsident Ronald Reagan i 1983, blev saboteret og ikke gennemført, balancerer verden i dag på kanten af en atomar

konfrontation...

“Fordi LaRouches forslag om samarbejde mellem Øst og Vest efter Berlinmurens fald og Tysklands genforening – som LaRouche på berømt vis forudsagde i oktober 1988 – blev afvist, og LaRouche blev tvunget i fængsel knap tre måneder senere, blev Rusland hærgt og Vesten plyndret under Thatcher, Bush og Mitterrand. Og der blev indledt en bølge af permanente krige, som vi stadig oplever i dag.

“Fordi LaRouches foreslåede krig mod narkotika overfor Londons A/S Narkotika, bank-apparatet Dope, Inc., aldrig blev gennemført, forgifter en narkotikaepidemi i dag vores nation og verden.

“Og fordi LaRouches politik til at skabe en ny renæssance for klassisk kultur og videnskab blev fejet til side, stirrer vi nu ind i helvedes afgrund af en ny mørk tidsalder hvor især vores ungdom er ved at blive opslugt...

“Faktisk omhandler LaRouches samlede livsværk og hans omfattende videnskabelige skrifter netop dette centrale spørgsmål: den rolle, som menneskets unikke kreativitet spiller i udformningen af dets egen historie og det fysiske univers omkring det. Læs og studer LaRouche, hvis du ønsker at forstå, hvorfor det Britiske Imperium frygter netop ham...

“Hvilken bedre måde at forsvare USA og hele menneskeheden på end at rense LaRouches navn, sikre at hans politik endelig bliver vedtaget, og anerkende hans ideer for det de er, nemlig gerningerne fra et af historiens største genier, og give ham den plads i historien han fortjener?”

Helga Zepp-LaRouche fremsatte i en kort skriftlig indledning til denne opfordring til at få sin mands navn renset, den centrale pointe som vi mindes om i dag, på denne fjerde årsdag for hans død:

“Der er ingen større kontrast, end den vi ser mellem

statsmanden, økonomen, videnskabsmanden og mennesket Lyndon LaRouche og det billede, som det Britiske Imperiums ondsindede håndlangere maler og spreder om ham. ... Om dette omdømme vil blive rettet op, om denne hidtil usete krænkelse af menneskerettighederne og friheden vil blive straffet, og om borgerne i USA og resten af verden vil få uvildig adgang til Lyndon LaRouches idéer: Det er efter min dybe overbevisning det der vil afgøre, om freden i det 21. århundrede kan sikres og opretholdes, og om USA atter kan blive et håbets fyrtårn for hele verden.”

Lyndon LaRouche, FDR og den “nye ånd fra Bandung”

Den 30. januar 2023 (EIRNS) -Vi mindes i dag, seks dage før Schiller Instituttets konference den 4. februar, “The Age of Reason, or the Annihilation of Humanity?”, præsident Franklin Delano Roosevelts, født den 30. juli 1882, mission efter Anden Verdenskrig. Selv om FDR ikke levede til krigens afslutning, blev hans vision vedtaget og videreført gennem ord og handlinger fra veteranen fra Anden Verdenskrig, Lyndon LaRouche. Hele LaRouches voksne liv, især fra 1945 til sin død den 12. februar 2019, var viet til at udrydde den britiske, belgiske, portugisiske, hollandske og franske kolonialisme.

Nu er dette neoimperiale system i sin endelige fase af sammenbrud og angriber den fremvoksende verdensalliance, der er udtrykt ved BRICS-Plus-processen og Bælte & Vej-Initiativet (som begge var påvirket af LaRouches og hans medarbejders økonomiske politik, programmer og kampagner siden forslaget om Den Internationale Udviklingsbank (IDB) fra 1975). Dets “grønne malthusianisme” afslører et satanisk syn på

menneskeheden. Det kan prale af en rovdyrisk, kannibalisierende økonomisk praksis, der matcher den. Denne imperialistiske, racistiske praksis, disse "metoder fra det 18. århundrede", som Den amerikanske Frihedskrig blev udkæmpet imod, blev mere end én gang fordømt af FDR over for en oprørt Winston Churchill. Churchills svar var: "Jeg er ikke blevet kongens premierminister for at lede afviklingen af det Britiske Imperium".

På et EIR-seminar i oktober 1997 identificerede LaRouche den bedste måde at forårsage hjerteanfald hos imperialister af Churchillansk oprindelse: befri verdens befolkninger gennem teknologiske fremskridt, der opnås gennem teknologioverførsel. Det er den proces, der nu er i fuld gang i hele verden, men især på det afrikanske kontinent, som de "teknologiske apartheid"-kræfter i "Grøn NATO", Great Reset, vender sig voldsomt og morderisk imod. LaRouche udtalte: "Denne evne til at overføre teknologi og udvikle den, afhænger af forholdet mellem antallet af personer, der er produktivt beskæftiget i en maskinværktøjssektor i forhold til det samlede antal beskæftigede i økonomien. Det vil sige: forholdet mellem det teknologiske fremskridt pr. indbygger i maskinværktøjssektoren og det forventede teknologiske fremskridt pr. indbygger i arbejdsstyrken som helhed. Dette er nøglen, den uundværlige nøgle til økonomisk fremskridt: Uden den kan man ikke få det... Og derfor er det afgørende for alle disse dele af verden, hvad enten det er Afrika, Sydasiens eller Østasien, at sikre verdens sektorer retten til udvikling. Retten til udvikling omfatter uddannelse, udvikling af infrastruktur og frem for alt evnen til fremstilling af værktøjsmaskiner, uden hvilken man ikke kan få en kontinuerlig og bæredygtig udvikling." (https://larouchepub.com/eiw/public/1997/eirv24n44-19971031/eirv24n44-19971031_052-the_usa_china_strategic_partners-lar.pdf)

FDR's synspunkt, ikke blot som reaktion på Churchill, men som reaktion på den imperialistiske menneskeopfattelse, der kom til udtryk i det, han var vidne til under sine besøg i den

britiske koloni Gambia i Afrika, var, at Storbritannien var ansvarlig for "et helvedeshul". Vedrørende selve ideen om imperialistisk styre, som FDR mente skabte forudsætningerne for de grusomheder, der blev kaldt 1. og 2. verdenskrig, erklærede han: "De [som] søger at etablere regeringssystemer baseret på regulering af alle mennesker foretaget af et fåtal individuelle herskere ... betegner dette som en ny orden. Det er ikke nyt, og det er ikke en orden." Vi ser og hører ekkoet af dette overalt omkring os i dag. Nationerne i den transatlantiske sektor og deres borgere vågner op og konstaterer, at de befinder sig i en krig med Rusland og Kina, som ingen ønsker, bortset fra "en håndfuld individuelle herskere", der ofte dikterer de "demokratiske valgte regeringers" handlinger, hvor borgerne overvåges og kontrolleres 24 timer i døgnet. Det kaldes "sociale medier" og er interaktivt spionsoftware, der foregår 24 timer i døgnet. Amerikanske generaler meddelte i denne uge, at USA vil være i krig med Kina i 2025. Så sent som i sidste uge blev Amerika og Europa gennem udtalelser fra den tyske udenrigsminister, NATO-marionetten Annalena Baerbock, og andre informeret om, at vi er i krig med Rusland. Krigen bliver angiveligt udkæmpet for at forsvare den "nye, regelbaserede verdensorden".

Men der findes et andet, reelt begreb for et lovligt, suverænt styre – en ny, retfærdig økonomisk verdensorden, som var ønsket hos de over 100 nyoprettede nationer, der opstod efter Anden Verdenskrig, begyndende med Indien og Mahatma Gandhis vellykkede ikke-voldelige bevægelse. FDR ville have været meget positiv over for det, som Gandhis bevægelse opnåede, hvis han havde levet og bevidnet det. Gandhis åndelige efterkommere, herunder Indira Gandhi, Jawaharlal Nehrus datter, arbejdede sammen med LaRouche'erne for at tilføre Gandhis fredsbegreb et økonomisk indhold.

I den dialog, som Lyndon og Helga Zepp-LaRouche førte med verdens ledere fra 1970'erne og fremefter, herunder José López Portillo fra Mexico, Indira Gandhi fra Indien og mange andre;

og i deres arbejde med personer som Guyanas fremragende udenrigsminister Fred Wills og Ugandas tidligere præsident Godfrey Binaisa, som begge blev direkte tilknyttet Schiller Instituttet, førte det til, at mange "lyttede til Lyndon LaRouches kloge ord". I Kina og Rusland, og i disse lande på hver sin måde, var denne dialog med LaRouche særlig og yderst frugtbar. I begge tilfælde overtog intelligentsiaen fra disse nationer ikke blot elementer, men også den indstilling, i hvert fald delvist, der lå til grund for LaRouches unikke gennembrud inden for fysisk økonomi, især hans revolutionerende tilgang til begreberne arbejde, energi og teknologisk fremskridt.

Sidste år skrev den russiske økonom Sergei Glazyev, som personligt diskuterede økonomi med LaRouche for over 20 år siden, i anledning af LaRouches 100-års fødselsdag: "Hvis verdens nationers ledere havde lyttet til Lyndon LaRouches stemme, så var det måske lykkedes os at undgå de sociale omvæltninger, som vi står over for i dag som følge af sammenbruddet af verdens finansielle og økonomiske system, der er baseret på ubegrænset udstedelse af dollar og andre vestlige reservevalutaer... Lyndon LaRouche så årtier fremad. Han advarede USA og dets partnere om det uundgåelige sammenbrud af deres finansielle ekspansionspolitik, hvor spekulanternes interesser overskygger den nationale interesse og økonomiens udvikling. De globale spekulanter og verdensoligarkiet, som er parasitter på den pengemæssige udstedelse af verdensvalutaer, brød sig i høj grad ikke om LaRouche på grund af dette. Han blev forfulgt og risikerede fængselsstraf. Han stillede flere gange op til præsidentvalget i USA, og hvis Lyndon LaRouche var blevet valgt til præsident, ville verden i dag udvikle sig stabilt. Der ville ikke være det voksende kaos, der ville ikke være de verdensomspændende krige og provokationer, som det globale oligarki udøver for at afskrive sin gæld." (https://larouchepub.com/pr/2022/20220916_glazyev_praises_larouche_on_centenary.html)

Glazyev er blot én af flere personer i og omkring regeringer over hele verden, som er parat til at gøre brug af Lyndon LaRouches ideer om fysisk økonomi for at udkonkurrere den økonomisk og strategisk tilbagestående neoliberale/neokonservative militærstrategi, kaldet "Global NATO". I en kommentar om sidstnævnte under forberedelsen af lørdagens konference sagde Helga Zepp-LaRouche for nylig: "Jamen, jeg tror, at konferencens emner vil være særdeles aktuelle, og i betragtning af at man har denne optrapning, med Leopard 2- kampvogne, man har bestræbelserne på at øge det Globale NATO, EU-NATO-aftalen, den japansk-britiske aftale, den såkaldte gensidige samarbejdsaftale; AUKUS mellem Australien, USA, og Storbritannien – så der er et helt klart tegn på, at det Globale NATO forbereder sig på et opgør med Rusland og Kina, og flere og flere mennesker, især i det Globale Syd, er ved at blive opmærksomme på dette..."

Så selv om det kan forekomme, at den nuværende fremdrift mod krig, der stammer fra "et gammelt, vanvittigt, blindt, sygt og døende" transatlantisk oligarki, er altomfattende og uafvendelig, er det ikke tilfældet. Der er en ny Bandung-ånd, der præger verden, og som er mere magtfuld end dette dødsdømte finanspolitiske systems døds kvaler, som færre og færre mennesker har tillid til. Den omfattende Fælleserklæring den 4. februar 2022, "China-Russia Joint Statement on International Relations Entering a New Era", afspejler for dem, der kender historien om det der blev kaldt "den kinesisk-sovjetiske splittelse", brugen af ideerne fra den Westfalske Traktat fra 1648, ikke blot for at stoppe en krig, men for at skabe en fred, der er mere dynamisk, da den er teknologisk optimistisk, end den kulturelle pessimisme i det malthusianske "kanonbådsdiplomati, der leder efter monstre at dræbe". I mellemtiden, mens Janet Yellen fra det amerikanske finansministerium, Jens Stoltenberg fra NATO og Tony Antony Blinken fra udenrigsministeriet trasker rundt i verden og forsøger at hverve Afrika, Asien og Sydamerika til deres krig mod civilisationen kaldet "Projekt Demokrati", er det da

aldrig faldet dem ind, at de, set fra de befolkningers synspunkt, som de formaner, afpresser og truer, moralsk set ikke har noget tøj på?

Hvis vi skal forhindre atomkrig under de nuværende omstændigheder i verden, kræver det, at vi fremlægger en vision og et løfte om en fremtid, som folk kan fornemme er lige uden for deres fatteevne, men som samtidig er inden for rækkevidde, hvis de udvider deres bevidsthed hinsides den snævre rækkevidde af deres falske aksiomer om menneskehedens natur. Tag fat i de ti principper for en ny international sikkerheds-og udviklingsarkitektur, og så vil initiativet for fred, der blev påbegyndt af Pave Frans og fremskyndet gennem bestræbelser som f.eks. lørdagens konference, blive en realitet.

NYHEDSORIENTERING SEPTEMBER 2022: 100 år efter Lyndon LaRouches fødsel: Inspiration til menneskeheden for at overleve den største krise i verdenshistorien

Download (PDF, Unknown)

Abonnenterne fik også følgende EIR artikler om den ukrainske

sortliste:

Download (PDF, Unknown)

Video: Lyndon LaRouche i dialog med verdens nationer

Videoen blev offentliggjort på Schiller Institutets videokonference den 11. september 2022 i anledning af 100 år efter Lyndon LaRouches (1922-2019) fødsel.

Alle videoer kan ses i deres helhed på LaRouche Biblioteket:

<https://larouchelibrary.org/>

<https://www.larouchelegacyfoundation.org/>

Lima, Peru, College of Public Accountants, Feb. 25, 2000

Warsaw, Poland, Schiller Institute Society of Poland, May 24, 2001

New Delhi, India, India International Institute, Dec. 3, 2001

Washington, D.C. EIR Seminar: "The U.S.A.-China Strategic Partnership"

Oct. 22, 1997

Moscow, Russia, Methodological University, April 26, 1996

São Paulo, Brazil, Alumni Association of the Superior War College

June 11, 2002

São Paulo City, Council Chambers

June 12, 2002

Abu Dhabi, United Arab Emirates

Zayed Center for Coordination and Follow-Up (Arab League)

June 2, 2002

Panel 4: Optimismens kunst: Anvendelse af det klassiske princip til at ændre verden

Den 11. september 2022 (EIRNS) – Dennis Speed indledte det afsluttende panel i LaRouches 100-års jubilæumsprogram med en diskussion om, hvordan kulturen i Nordamerika og “Vesten” i løbet af de sidste mere end tre århundreder har bevæget sig frem og tilbage. Han oplæste en udtalelse fra kolonileder Cotton Mather fra 1696, hvori han sagde: “Vi vokser lidt... Vi svinder ind til ingenting.” Derefter fremviste han en video af den indædte kolonialist Lord Bertrand Russell fra 1952, der blev interviewet i anledning af sin 80-års fødselsdag. [https://www.youtube.com/watch?v=xL_sMXfzzyA] Russell beskrev forholdene dengang ved at ytre: “Imperier forsvinder til støv”, og Asien var præget af “pessimisme”.

Speed vendte derefter tilbage til slutningen af det 17. og begyndelsen af det 18. århundrede for at forklare, hvordan den store matematiker, fysiker, fysiske økonom, filosof og politiske leder Gottfried Wilhelm Leibniz var blevet leder af en gruppe “patrioter”, dvs. dissidenter fra det engelske kongehus, fra Irland, Skotland og andre lande. Leibniz var i en position, hvor han kunne have fungeret som premierminister under dronning Anne, men ved Annes død i 1714 blev Georg Ludwig af Hannover efterfølger som kong Georg I og kappede alle bånd til Leibniz.

Ikke desto mindre fortsatte Leibniz sin udvikling af en videnskab om fysisk økonomi, som i sidste ende blev anvendt af USA. Han var en skarp modstander af John Locke, som var blevet oplært af de hollandske monarker i Storbritannien, William og Mary, og som mange amerikanere, den dag i dag mener, er hjernen bag uafhængighedserklæringen, som blev udarbejdet mere end 70 år efter Lockes død. Det vigtigste element, som de greb fat i, var Lockes formulering "Liv, frihed og ejendom", en sætning, der blev brugt i kolonialisternes forfatninger og senere i Konføderationen. Underskriverne valgte imidlertid Leibniz' idé, "Liv, frihed og stræben efter lykke", med den forståelse, at "lykke" ikke blot er ren nydelse, men en vedvarende og forbedrende tilstand, der kendetegner menneskehedens fremskridt.

Megan Dobrodt fulgte op med en præsentation om "harmoni", baseret på Keplers forståelse af solsystemets harmoniserende karakter og dets relation til den veltempererede musikalske skala. Hun forklarede, hvordan Kepler kunne påvise, at planeterne havde elliptiske og ikke cirkulære baner ved at måle deres vinkelbevægelser. Hun forklarede, at der faktisk ikke var nogen matematisk beregning, som kunne benyttes til at definere banerne på en lineær facon, men at forskellige brøkformede multiplikationer kunne fastlægge varierende tilnærmelser. Det viser sig, at "matematikken" for banerne er den samme som matematikken for musikalske skalaer, og at de samme matematiske justeringer, der anvendes til banerne, kaldes "temperering", når de anvendes musikalsk.

Jacques Cheminade, formand for det franske politiske parti Solidarité et Progrès, kom med en finurlig redegørelse for "optimisme" med udgangspunkt i Lazare Carnots digt {Ode til entusiasmen}. Han beskrev entusiasme som den mest avancerede form for optimisme og pegede på NATO, Liz Truss, Volodymyr Zelenskyj, præsident Joe Biden og Emmanuel Macron som udsøgte eksempler på pessimisme.

Ungdomsarrangør Anastasia Battle, chefredaktør for magasinet

{Leonore}, afsluttede præsentationerne ved at anmode tilhørerne om at tænke grundigt over det de havde hørt, og hvad de mener, der bør gøres for at bistå dem i at udvikle deres lykke og færdigheder.

Helga Zepp-LaRouche sluttede sig til panelet i en afsluttende diskussion. Hendes formål er at sikre, at menneskeheden {er} den udødelige art. Hun påpegede, at udviklingssektoren og andre nationer vil rejse sig for at gøre en ende på kolonialismen (slaveriet) for evigt, en ny ånd fra Bandung, Den alliancefrie Bevægelse, og at gøre det ved hjælp af Mahatma Gandhis ikke-voldelige metoder.

Rapport fra Panel 3: “Præsentation af ‘LaRouche- biblioteket’: LaRouche i dialog med verdens nationer”

Den 11. september 2022 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche, en af de stiftende direktører for LaRouche Legacy Foundation (LLF), indledte mødet i panelet ved at præsentere en oversigt over LaRouches samlede værker og gav udtryk for, hvor stolt og glad hun var for at kunne annoncere åbningen af det digitale bibliotek med LaRouches værker, der spænder fra tusindvis af artikler, bøger og videoer til hundredvis af møder og præsentationer.

Hun berettede, hvorledes hun og Lyn besøgte over 40 lande gennem adskillige årtier; mødtes med mange stats- og

regeringschefer angående en række forskellige emner, såvel som med et publikum, der repræsenterede fiskere, videnskabsmænd, landmænd, musikere og mange andre samfundslag.

Hun understregede desuden, at det som oligarkerne frygtede mest ved LaRouche ikke udelukkende var dybden og bredden af hans vidensniveau, men at han også var i stand til at vække fornuftens kreative kræfter hos medmennesker.

Dernæst var der en 82 minutter lang video med uddrag af præsentationer, som LaRouche havde gennemført for flere nationer – Peru (25. februar 2000), Polen (24. maj 2001), Indien (1. december 2003), et seminar om Kina (22. oktober 1997), Rusland (26. april 1996), Brasilien (12. juni 2002) og De forenede arabiske Emirater (2. juni 2002). De enkelte præsentationer indledtes med et universelt princip eller et strategisk overblik, og behandlede derefter de økonomiske og kulturelle problemer i den nation, som han italesatte i en global kontekst, idet han altid indarbejdede dybereliggende begreber, såsom "agapē", der understreger det menneskelige sinds kreative kræfter til at udvikle løsninger på de kriser, som civilisationen står over for.

John Sigerson, der er medlem af LLF's rådgivende udvalg, foretog en grundig rundvisning i det nye digitale LaRouche-bibliotek [<https://larouchelibrary.org/>] i dets indledende udgave. Han delte sit eget skærbillede og understregede, at selv med de hundredvis af emner, der allerede er i systemet, repræsenterer det endnu kun en beskedent del af det, der mangler at blive gennemgået, bearbejdet og uploadet. Der er adskillige værktøjer og filtre, hvormed man kan foretage en meget finmasket søgning efter bestemte emner. Dokumenterne, videoerne og andre elementer er organiseret kronologisk, og han opfordrede læserne til at studere LaRouche på samme måde, som den store dirigent Wilhelm Furtwängler dirigerede musikken – "mellem ordene". Alle emner er tilgængelige og kan frit downloades til personlig brug.

Afslutningsvis meddelte Gretchen Small, formand for LLF, at bind II af LaRouches {Collected Works} snart vil være klar til udgivelse. Dette bind vil fokusere på LaRouches kulturelle bidrag. Hun understregede, at kultur – musik, poesi og kunst – ikke blot er “underholdning”, men at studiet af klassisk kultur faktisk er afgørende for videnskabelige gennembrud.

Festskrift til ære for LaRouche 100 år efter hans fødsel

8. september 2022 (EIRNS)- I dag var det 100 år siden Lyndon H. LaRouche Jr. (1922-2019) blev født. Han var økonom, videnskabsmand og statsmand, og en af historiens største filosoffer og ledere gennem tiderne.

Hans fødselsdag blev fejret over hele verden med gademøder (København, Berlin, Paris, Houston, Washington DC, Boston m.fl.), erklæringer og et heldags-video-maraton med bemærkelsesværdige taler af LaRouche og meddelelser om hyldest og påskønnelse fra folk fra alle aldre og nationer.

Den første udgave af et festskrift til ære for LaRouche blev i dag udgivet af Schiller Instituttet. Det 300 sider lange dokument findes nedenunder.

De danske bidrag kan læses på sider 22-36.

Download (PDF, Unknown)

Maratonvideo hylder LaRouches 100-årsdag: Sandhedens triumf

Den 8. september 2022 (EIRNS) – I dag fejrer den internationale LaRouche-bevægelse årsdagen for det, som ville have været Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, hvis han havde været i live. Der afholdes talrige demonstrationer og lignende aktiviteter til ære for LaRouche. En hel dag med et væld af videoptagelser, herunder individuelle vidneudsagn af så kort varighed som et minut, og optagelser af begivenheder i LaRouches historie på op til tre timer. Dagens overordnede budskaber består for det første af, at LaRouche vidste, hvordan man kunne overvinde spændingerne mellem NATO og Sovjetunionen, ved at forenes som allierede for at neutralisere atomvåben og genoprette økonomisk vækst og teknologisk fremskridt i hele verden. Dernæst fortsætter vi den kurs, som han og hans kone Helga fulgte på det tidspunkt, hvor han døde. For det tredje kan vi sejre, hvis borgerne i Amerika og Europa handler i deres egne interesser i samarbejde med Kina, Indien og udviklingslandene i Asien og Afrika.

Dagen begyndte kl. 6.00 EDT med en tre timers udsendelse af mindeprogrammet fra 2019 med titlen: "The Triumph of Lyndon LaRouche". Det blev indledt af hans hustru, nærmeste medarbejder og efterfølger til hans lederskab, Helga Zepp-LaRouche. Det blev tillige afsluttet af Helga, efterfulgt af et musikalsk arrangement, bl.a. med Mozarts Ave Verum Corpus, der var dedikeret til den indflydelse, som Kristus' død har haft på alle kommende tider. Programmet afspejlede Helgas initiativ, som var fuldt ud dedikeret til hendes mands engagement i at inspirere hele menneskeheden gennem direkte og indirekte kontakt med tusinder og millioner af mennesker, for at indgyde dem en forståelse af, at udelukkende menneskelig

kreativitet kan tilvejebringe en bedre fremtid for menneskeheden. På nuværende tidspunkt indebærer dette, at kun en umiddelbar udvidelse af direkte kreativ handling vil gøre menneskeheden fremtid mulig.

Et bemærkelsesværdigt træk ved programmet var, at betydeligt mere end halvdelen af tiden bestod af klassisk musik fra Bach til Brahms, herunder en omfattende fremførelse af spirituals. I sine afsluttende bemærkninger fortalte Helga, der roste sin mand som det mest humane og kærlige menneske, hun nogensinde havde kendt, at hun svarede Lyn på hans sidste ord til hende: "Ich liebe dich", på samme måde. Denne udveksling mellem de to kan opfattes som et bånd, der ikke kun binder de to, men som en påmindelse om deres gensidige forpligtelse over for hele menneskeheden. En forpligtelse, som de gerne ser, at vi alle sammen tilslutter os.

Mindehøjtideligheden blev efterfulgt af en serie i fem dele, "The Power of Labor", udarbejdet og udsendt første gang af LaRouches organisation i forbindelse med LaRouches præsidentkampagne i 1984, som skulle benyttes sammen med LaRouches lærebog "So, You Wish to Learn All About Economics? Han indledte sit foredrag med at opregne de store genier fra den gyldne renæssance og deres efterfølgere. Heriblandt var Nicolaus af Cusa, Leonardo da Vinci, Gottfried Leibniz og Carl Gauss. Den første af disse, langt den mindst kendte af de fem i det 21. århundrede, kaldte LaRouche "det mest betydningsfulde sind i de sidste 600 år". Kernen i LaRouches forståelse af økonomi består i, at al virkelighed er baseret på handling. At identificere et objekt som en kendsgerning, hvilket er almindeligt, er ikke videnskabeligt. Alt, der erkendes i universet, er under forandring og følger specifikke regler for forandring, og bevægelse. Den gamle grundlægger af videnskabens sprog, Panini, formidlede dette ved at fastslå, at alt sprog er baseret på transitive verber, dvs. verber, der beskriver handling. I overensstemmelse med hans forståelse, er de fem økonomiske lektioner, der præsenteres, baseret på de

moderne fysiske love, som blev udarbejdet af Nicolaus af Cusa og den række af videnskabsmænd, der fulgte hans initiativer.

LaRouche sporede en forståelse af økonomi tilbage, ved at forstå årsagssammenhængen på den måde der formidles i 1. Mosebog kapitel 1, vers 28. Det er det vers, som beretter om Guds velsignelse og råd til Adam og Eva, og som gælder for hele menneskeheden: "Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden og gør jer den underdanig, og hersk over havets fisk og over luftens fugle og over alt levende, der kryber på jorden." Det betyder, at der er en proces i menneskelivet, som indebærer, at man tager ansvar for en sammenhængende udviklingsproces, der til stadighed tilvejebringer den fremtidige eksistens.

Herefter fulgte en optagelse af LaRouches første foredrag ud af fire om emnet: "Beyond Psychoanalysis". Heri påpegede LaRouche, at i perioden efter Første Verdenskrig, og som faktisk går tilbage til den situation, som Percy Shelley diskuterede i værket "Defense of Poetry", at samfundets forståelse af, hvorledes faktisk organiserede strukturer skal fungere, er afhængig af poetisk kommunikation. Det er ensbetydende med, at poesien er det medium, gennem hvilket en kontinuerlig udviklingsproces kan formidles til menneskeheden. Dette fungerer, for hvis poesien er digterkunst, udtrykker det det faktiske forhold mellem den kreative forståelse og virkeligheden af både social og fysisk handling.

Efter optagelsen af "Beyond Psychoanalysis" blev der fremført en optagelse af LaRouches video "Storm over Asien". Heri gennemgik LaRouche sin intervention i finansielle og økonomisk-politiske spørgsmål, som går tilbage til 1977 og fortsætter frem til 1999. Hans advarsler om konsekvenserne af Nixons beslutning i 1971 om at skrotte de internationale finansielle aftaler fra Bretton Woods og fjerne guldreserve-støtten til den amerikanske dollar, forekom præcis som han havde advaret om, at de ville indtræffe. Det samme gælder hans advarsel til den sovjetiske regering om Sovjetunionens

undergang, hvis landet undlod at slutte sig til USA i Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som han havde udformet under præsident Ronald Reagans ledelse. Efter LaRouches hovedpræsentation uddybede Lothar Komp fra LaRouche-bevægelsen i Tyskland og John Hoefle i USA, hvordan den globale finansielle struktur fremskyndede det russiske finansielle systems, den teknologiske vækst og økonomiens undergang. Efter LaRouches afslutning berettede Debra Freeman fra LaRouche-bevægelsen om, hvordan Kongressen og præsident Clinton og hans stab reagerede på LaRouches forslag, og forklarede hvorfor de borgere hun talte til måtte tage ansvar for fremtiden.

Efter et par korte meddelelser fremvistes en video af LaRouche, der talte på seminaret den 17. juni 1997 om Afrikas dystre skæbne. Han startede med at forklare, at det ikke kun er Afrikas problem, fordi "det, som påvirker Afrika, påvirker også dig".

Dernæst præsenterede pastor Richard C. Boone fra Louisiana, Lyn som fuldstændig troværdig og aldeles pålidelig ved et møde den 8. september 1996 i Monroe, Louisiana. Lyn talte i høj grad om strategi til at stække politikere ved at anvende deres egne holdninger og handlinger imod dem, for at få de nuværende pessimistiske borgere til at bakke op om hans ideer. Han beskrev succeser mod en række personer og oplyste, at hans primære mål var George H.W. Bush.

Det sidste hovedafsnit var Lyndons og Helgas vidneudsagn for det borgerpanel, der havde til opgave at undersøge sagen mod ham.

Der blev vist korte klip fra offentlige demonstrationer for at gøre opmærksom på Lyndons 100-års fødselsdag. Diane Sare, der er kandidat til det amerikanske senat, og som udfordrer spytlikkeren fra Wall Street, Charles Schumer, ledede en demonstration i Zuccotti Park i New York City. Arrangør Feride Gillesberg rapporterede fra en demonstration i Danmark. Jen Pearl rapporterede fra sin organisering på Park Street Station

i Boston.

I løbet af dagen blev der udsendt optagelser af forskellige personer. Hulan Jack, der havde været den første sorte borgmester på Manhattan fra 1953-1961 og senere var medlem af bestyrelsen for LaRouche-bevægelsens National Democratic Policy Committee, fremsatte kortfattede bemærkninger. Jack døde i 1979, og der blev afspillet en optaget udtalelse, hvori han anførte, at der var to problemer i Det demokratiske Parti. "Det første er, at Det demokratiske Parti er i ruiner." Det andet er, at der kun er én mand, som partiledelsen er bange for: Lyndon LaRouche. Partiet har stadig ikke løst det problem, men vi gør en stor indsats under ledelse af Diane Sare for at gøre en ende på deres bekymringer.

Jacques Cheminade, leder af det franske "LaRouche"-parti, Solidarité et Progrès, afgav en kort erklæring, hvor han sammenlignede LaRouche med De Gaulle og henviste til Lyns bog, France After DeGaulle.

Benoit fra Frankrig meddelte, at han er i færd med at lave en video om Lyndon LaRouche, vor tids geni, for at hjælpe sine medborgere til at blive "LaRouche'ere".

Karel Vereycken, næstformand for Solidarité et Progrès, fortalte historien om sin opdagelse af, hvad kunst handler om gennem LaRouche, og viste et eksempel på en af sine frembringelser.

Ephraim Haile fra Eritrea fortalte om sin historie i LaRouche-bevægelsen, der går tilbage til 1974.

Senator Bill Owens fra Massachusetts fremførte en hyldest til LaRouche.

LaRouche-aktivisten og landbrugsspecialisten Marcia Merry Baker beretede om sin erfaring med LaRouche siden slutningen af 1960'erne og sagde: "Lyndon LaRouche fik verden til at hænge sammen."

Bob Baker, landbrugsspecialist i LaRouche-bevægelsen, præsenterede en kort indspillet tak til LaRouche.

Isaiah Madrigal fra Zimbabwe takkede LaRouche og hans bevægels

LaRouche-bevægelsens aktivister Kevin og Jen Pearl aflagde korte beretninger om deres arbejde med LaRouche i forbindelse med udførelsen af deres organisatoriske ansvar.

Michelle Erin, en vidunderlig sopran og organisator i LaRouche-bevægelsen, forklarede, hvordan LaRouche ændrede hendes opfattelse af, hvordan hun kan forme egen fremtid.

Hundredårsdagen for Lyndon LaRouches fødselsdag: Lyndon LaRouches idéer vil forme menneskehedens fremtid. af Helga Zepp-LaRouche

The English version is below the Danish:

Af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, som var gift med Lyndon LaRouche, indtil han døde 96 år gammel.

Den 8. september for 100 år siden blev Lyndon LaRouche født. Mange mennesker verden over, herunder jeg selv, betragter ham som den største tænker i sin tid. På den anden side er han den mest hadede, frygtede og udskældte person for de transatlantiske eliter, hvilket vil sige en hel del i en tid med Trump, Putin og Xi Jinping. Jeg har haft den lykke at have

været gift med ham i 41 år og at have opbygget en international bevægelse sammen med ham i et halvt århundrede, og jeg kan tilføje min personlige mening, at han i Friedrich Schillers forstand var den smukkeste sjæl, jeg nogensinde har mødt, dvs. for ham faldt frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt i ét, og han var præcis den type person, som ifølge Schiller er kendetegnet ved denne karakteristik: et geni. Og det virkelig bemærkelsesværdige er, at hans idéer lever i dag og fungerer i mange lande i verden.

Lyndon LaRouche havde en uovertruffen viden og en ufejlbarlig sans for filosofiske, epistemologiske, kulturelle og videnskabelige sammenhænge, som gjorde ham i stand til at navigere i disse ideers historie og straks finde ind til deres væsentlige træk. På baggrund af denne evne forkastede han i begyndelsen af 1950'erne informationsteorien og systemanalysen hos folk som Norbert Wiener og John von Neumann som uegnede til at beskrive økonomiske processer og udviklede sin egen økonomiske metode, den fysiske økonomi, baseret på bl.a. Gottfried Wilhelm Leibniz, Friedrich List, Henry C. Carey og Bernhard Riemann.

Ud fra dette synspunkt og beriget med et rigt kendskab til to og et halvt tusind års europæisk kultur- og videnskabshistorie og universel historie i almindelighed, erkendte han med større klarhed end nogen anden de potentielt katastrofale virkninger af 1960'ernes rock-drugs-sex-modkultur på befolkningens erkendelsesmæssige potentiale og dermed på befolkningens produktivitet på længere sigt.

Hans nok mest betydningsfulde forudsigelse var imidlertid hans vurdering af konsekvenserne af præsident Nixons afskaffelse af Bretton Woods-ordningen ved indførelsen af fleksible valutakurser og ophævelsen af guldstandard for dollaren den 15. august 1971. Hvis det dermed forbundne kursskifte til et rent monetaristisk, profitmaksimerende finanssystem blev opretholdt, advarede han dengang, ville verden nødvendigvis bevæge sig mod en ny depression, en ny fascisme og truslen om

en ny verdenskrig, medmindre der blev indført en helt ny, retfærdig økonomisk verdensorden.

Desværre lyttede de transatlantiske eliter ikke til ham, og derfor befinder verden sig i dag, 50 år senere, præcis på det punkt, som han forudsagde. I løbet af disse årtier, hver gang det finansielle oligarki på Wall Street og i City of London fremskyndede processen med at deregulere markederne på bekostning af realøkonomien, lagde han fingeren på såret og analyserede konsekvenserne af denne politik. Carter-regeringens politik om "kontrolleret opløsning af økonomien", Volckers højrentepolitik, outsourcing til lavtlønslande, just-in-time produktionspolitik, fusions- og opkøbspolitik, Reaganomics og Thatcherisme, ophævelsen af Glass-Steagall loven, aktionærværdiskabelsen, derivatspekulation, den fatale effekt af den mirakuløse pengeforøgelse i form af QE og nulrentepolitikken: Alle disse milepæle i det neoliberale finanssystem fordømte han som grundlæggende fejludviklinger, som i sidste ende kun var mellemstationer på vejen mod systemets sammenbrud.

I stedet for at tage hans analyser som en anledning til en kursændring betragtede finansoligarkiet ham fra starten som en dødbringende trussel mod deres system og iværksatte en årtier lang international kampagne for at undertrykke LaRouches idéer og dermed hans indflydelse. En hel hær af indflydelsesagenter i medier og institutioner af enhver art, herunder diplomater i alle verdenshjørner, blev indsat verden over for at lægge pres på folk, så snart de viste interesse for hans forslag i en eller anden form.

De hundredvis, hvis ikke tusindvis, af knivskarpe analyser og vurderinger, som LaRouche har leveret gennem årene, ville have været absolut tilstrækkelige til at forhindre den nuværende strategiske katastrofe. Men han brugte også altid sine advarsler til at præsentere løsninger.

Da flere statsoverhoveder begyndte at tage hans ideer op og gennemføre dem i begyndelsen af 1980'erne, besluttede det

finansielle oligarki, at LaRouche skulle elimineres. Den daværende mexicanske præsident López Portillo havde bedt LaRouche om at skrive et program til forsvar af pesoen og økonomien, som Mexico begyndte at gennemføre den 1. september 1982. Den indiske premierminister Indira Gandhi begyndte i samme periode at gennemføre LaRouches forslag til et 40-årigt program for Indiens økonomiske udvikling. Og den 23. marts 1983 bekendtgjorde præsident Reagan LaRouches forslag til SDI-programmet, som var det mest vidtrækkende forslag til en ny global sikkerhedsarkitektur, som nogen hidtil har udtænkt, og som ville have overskredet NATO- og Warszawapagtblokkene og sat et storstilet udviklingsperspektiv i gang for udviklingssektoren. Reagan var på det tidspunkt klar til en sådan ændring i den strategiske konstellation, mens Arbatov-Ogarkov-Gorbatjov-fraktionen i Sovjetunionen afviste dette forslag og dermed slog ind på en vej, der i høj grad bidrog til Sovjetunionens tidlige undergang.

LaRouche deltog otte gange som kandidat i den amerikanske præsidentvalgkamp, syv af dem i det demokratiske parti. At rapportere alene om alle de sabotageoperationer, der er sat i gang mod LaRouche af partiledelsesapparatet med Al Gore, Barack Obama, Hillary Clinton og den nuværende ledelse, ville fylde en hel bog. Da LaRouche-kandidater begyndte at vinde valg i 1986 – i primærvalgene i Illinois til de næst- og tredjehøjeste poster i staten – blev det besluttet at gå imod ham for altid. Den 6. oktober 1986 gennemførte FBI en razzia mod LaRouches bolig og kontorer med 400 tungt bevæbnede sikkerhedsvagter, pansrede køretøjer og helikoptere, en operation, der fik den nylige razzia mod Trumps Mar-a-Lago ejendom med 40 FBI-agenter til at ligne en børnefødselsdag. Formålet med angrebet på LaRouche og mig selv var intet mindre end at eliminere os fysisk, hvilket kun kunne forhindres ved hjælp af Det Hvide Hus' indgriben.

Derefter fulgte falske anklager, ulovlig brug af skattevæsenet, manipulerede retssager og til sidst fængsling af LaRouche og en række af hans medarbejdere.

Den tidligere justitsminister i Johnson-regeringen, Ramsey Clark, der på eget initiativ greb ind i retssagen, beskrev administrationens handlinger efter LaRouches løsladelse i en international domstol, der var organiseret af borgerrettighedsaktivister og afroamerikanske lovgivere, således:

"Men når det gælder den komplekse og omfattende udnyttelse af politi, anklagere, medier og ikke-statslige organisationer, der fokuserer på at ødelægge en fjende, overgås denne sag næppe af andre. Der er tilfælde, hvor regeringen selv har gjort mere og også gjort mere forkert i tidens løb, men med hensyn til det tætte samspil og den tætte kombination af føderale, statslige og lokale myndigheder, af den udøvende magt og endda nogle af de lovgivende og dømmende magthavere, af store og små lokale medier og af indflydelsesrige lobbyister, især ADL [Anti-Defamation League], står denne sag øverst på listen.

Formålet kan kun ses som værende at ødelægge dem fuldstændigt – ikke blot en politisk bevægelse, eller snarere en politisk figur, der er tale om begge dele, men frem for alt en frugtbar motor for nye ideer, en kollektiv virksomhed, hvor man tænker og studerer og analyserer for at løse problemer, uanset konsekvenserne for status quo eller for ens egne interesser. Der var en bevidst hensigt om at ødelægge dette for enhver pris..."

Jeg deltog selv i denne domstol. Jeg understregede eftertrykkeligt, at den største forbrydelse mod LaRouche ikke var at straffe denne store, vidunderlige ånd med fængselsstraf, men at man gennem den omfattende kampagne for at bagvaske hans navn og dermed hans ideer i høj grad forhindrede det amerikanske og i øvrigt også det internationale samfund i at sætte sig ind i hans ideer og frem for alt i at finde løsninger.

I dag, 27 år efter denne domstol, på Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, kan man studere resultatet af finansoligarkiets

forsøg på at ødelægge LaRouche. Det transatlantiske finanssystem står over for sin hyperinflationære afslutning; den "regelbaserede værdiorden" og NATO er en kolos på lerfodder. Læg dertil det gennemsigtige forsøg på at kontrollere "fortællingerne" ved at give hele befolkningen mundkurv på og straks bagtale enhver, der udtaler sig om årsagerne til krigen eller inflationen, som en "Putin-agent". Hvis Vesten fortsætter på denne måde, går vi under.

På den anden side har LaRouches idéer været en enorm succes. Hans idéer om infrastrukturudvikling i udviklingslandene, som han har fremlagt siden begyndelsen af 1970'erne, hans program om Den nye Silkevej, der bliver til en verdenslandbro, som var hans svar på Sovjetunionens sammenbrud, er nu ved at blive realiseret af Kina og dets BRI/Silkevejsinitiativ. Det nye økonomiske og finansielle system, der i dag realiseres af mange lande og institutioner i det globale syd, er baseret på hans koncept om fysisk økonomi; økonomer i mange lande, især i Asien, studerer LaRouches skrifter og anvender dem til gavn for deres lande.

LaRouche var patriot for det Amerika, der havde udkæmpet den første vellykkede uafhængighedskrig mod det britiske imperium, men han var også verdensborger og satte altid hele menneskehedens interesser i første række. Folk fornemmede dette, og når LaRouche rejste til udviklingslande eller Europa, udtrykte de ofte deres absolutte tillid til ham på en måde, som kun ægte venskab kan det.

Ved at forkaste LaRouches idéer har Vesten ikke gjort sig selv nogen tjeneste ved at afvise dem. At USA behandlede sin største søn på en så uværdig måde, vil forblive en evig plet på USA's historie. De lande, der anvender hans idéer, har allerede økonomisk succes og vil blive endnu mere succesfulde i fremtiden. Det kan godt være, at Vestens lande har nægtet ham officiel succes i hans lange og uovertruffent produktive liv, men han har haft et rigt, usædvanligt opfyldt og lykkeligt liv, fordi han indadtil var det mest frie og

kreative menneske på jorden. Var Sokrates en succes, selv om han blev dræbt? Det er han, mens hans mordere er glemte støv.

Lyndon LaRouche er sine fjenders nemesis og glæden og stoltheden for en fremtidig, bedre menneskehedsepoke. Han vil leve videre som udødelig.

Se videokonferencen:

Schiller Instituttets videokonference i anledning af 100 år efter Lyndon LaRouches fødsel:

d. 10-11. september kl. 16.00 dansk tid eller senere.

Inspiration til menneskeheden for at overleve den største krise i verdenshistorien

English version:

100th Anniversary of the Birth of Lyndon LaRouche—The Ideas of Lyndon LaRouche Will Shape the Future of Mankind

Sept. 3, 2022 (EIRNS)—Helga Zepp-LaRouche wrote the following article as the lead of the German weekly newspaper *Neue Solidarität*, issue 36, for Sept. 8, 2022 (<https://www.solidaritaet.com/neuesol/2022/36/hzl.htm>):

One hundred years ago, on September 8, Lyndon LaRouche was born, a person whom many people throughout the world, including myself, consider the greatest thinker of our era. For the trans-Atlantic Establishment, on the other hand, he is the most hated, feared and slandered person, and that, in times of Donald Trump, Vladimir Putin and Xi Jinping, speaks volumes. As I was fortunate enough to be married to him for 41 years, and to have worked with him for half a century in building up an international movement, I can add my personal judgment that he was the most beautiful soul, in the sense of

Friedrich Schiller, that I have ever met. That means that, for him, freedom and necessity, passion and duty were one, and he was precisely the type of individual who corresponds to the characterization Schiller gave of a genius. And what is truly excellent, is that his ideas are alive today and influential in many countries of the world.

Lyndon LaRouche had unparalleled knowledge and an unfailing sense of the cohesion of philosophical, epistemological, cultural and scientific notions, which allowed him to be at home in the history of such ideas, and to immediately recognize their essential nature. Based on this ability, he rejected in the early 1950s the information theory and systems analysis of people such as Norbert Wiener and John von Neumann as inadequate for describing economic processes, and developed his own scientific method of physical economy, which built upon Gottfried Wilhelm Leibniz, Friedrich List, Henry C. Carey and Bernhard Riemann, among others.

From this point of view and with the benefit of his vast knowledge of two and a half thousand years of the history of European culture and science and of universal history in general, he recognized, much more clearly than anyone else, the potentially catastrophic effects of the drug-sex-rock counterculture of the 1960s on the cognitive potential and, thus, on the long-term productivity of the population. What is likely his most significant forecast, however, was his assessment of President Nixon's abolition of the Bretton Woods system through the introduction of floating exchange rates and the decoupling of the dollar from the gold reserve standard on August 15, 1971. He warned at that time that if the change in course that assumed, toward a purely monetarist financial system aimed at profit maximization were to be maintained, the world would necessarily head toward a new depression, a new fascism and the danger of a new world war, unless a totally new and just world economic order were established.

Unfortunately, the trans-Atlantic Establishment did not listen

to LaRouche. That is why, 50 years later, the world is now precisely at the point he had forecast. Over the course of the ensuing decades, every time Wall Street's and the City of London's financial oligarchy promoted the process of market deregulation to the detriment of the real economy, he put his finger on the wound, and analyzed the consequences of this policy. The Carter Administration's policy of "controlled disintegration of the economy," Volcker's high interest rates, outsourcing to cheap labor markets, just-in-time production, the policy of mergers and acquisitions, Reaganomics and Thatcherism, the repeal of the Glass-Steagall Act, the shareholder value society, derivatives speculation, the fatal consequences of the miraculous monetary expansion under QE and the zero-interest policy—he denounced all these milestones of the neoliberal financial system as fundamental errors, that were ultimately just stations on the way to the systemic crash.

Rather than using his analyses to correct the mistakes, the financial oligarchy regarded LaRouche from the beginning as a deadly danger for their system, and launched a decades-long international crusade to suppress his ideas and thereby his influence. A veritable army of agents of influence in the media and all kinds of institutions, including diplomats around the world, was deployed internationally to pressure anyone who showed interest in whatever form in his proposals.

The hundreds, if not thousands, of razor sharp analyses and assessments that LaRouche provided over the years would have absolutely sufficed to prevent the current strategic catastrophe. But at the same time, he also used his warnings to present concepts for a solution. When several heads of state began in the early 1980s to take up his ideas and implement them, the financial oligarchy basically decided that LaRouche had to be eliminated. Mexico's then- President José López Portillo had asked LaRouche to write for him a program in defense of the peso and the economy, which he began to

implement on September 1, 1982. India's Prime Minister Indira Gandhi began at the same time to implement LaRouche's proposed 40-year program for the economic development of India. And on March 23, 1983, President Ronald Reagan announced the Strategic Defense Initiative (SDI) program he proposed, which was the most extensive proposal for a new global security architecture that anyone had designed up to that time, which would have overcome the NATO and Warsaw Pact blocs and initiated a large-scale development perspective for the developing sector. President Reagan was ready to change the strategic constellation at the time, while the Arbatov-Ogarkov-Gorbachev fraction in the Soviet Union rejected this proposal, and thereby chose a path that significantly contributed to the early demise of the Soviet Union.

LaRouche ran for President of the United States eight times, seven of them in Democratic Party primaries. Just reporting on the sabotage operations run against him by the party leadership apparatus associated with Al Gore, Barack Obama, Hillary Clinton and the current leadership, would fill an entire book. When LaRouche candidates began to win elections in 1986—taking the second and third highest positions in primaries in Illinois—the decision was made to attack him for good. On October 6, 1986, the FBI staged a raid on LaRouche's home and offices, deploying 400 heavily armed law enforcement officials, armored vehicles, and helicopters, an operation that makes the Aug. 8 raid on Trump's Mar-a-Lago estate by 40 FBI agents look like a child's birthday party. The objective of the raid on LaRouche and myself was nothing less than to eliminate us physically, which was only prevented by an intervention from the White House.

What followed were trumped-up charges, the illegal use of the IRS, rigged trials, and finally the incarceration of LaRouche and a number of his associates.

At an international tribunal initiated by civil rights activists and African-American state legislators after

LaRouche was released from prison, the former Attorney General of the Johnson Administration, Ramsey Clark, who took the initiative of intervening on his own, described the actions of the Administration as follows:

“But in what was a complex and pervasive utilization of law enforcement, prosecution, media, and non-governmental organizations focussed on destroying an enemy, this case must be number one. There are some, where the government itself may have done more and more wrongfully over a period of time; but the very networking and combination of federal, state, and local agencies, of Executive and even some Legislative and Judicial branches, of major media and minor local media, and of influential lobbyist types, the ADL preeminently, this case takes the prize. The purpose can only be seen as destroying—more than a political movement, more than a political figure—it is those two; but it’s a fertile engine of ideas, a common purpose of thinking and studying and analyzing to solve problems, regardless of the impact on the status quo, or on vested interests. It was a deliberate purpose to destroy that at any cost...”

I participated in this tribunal. I insisted emphatically that the greatest crime against LaRouche was not to have unjustly condemned such a great and wonderful mind to prison, but rather that the massive slander campaign of his name and his ideas prevented to a large extent the American population, and beyond that, the international public, from grappling with his ideas and above all with the solutions he proposed.

Today, 27 years after this tribunal, on the 100th anniversary of the birth of Lyndon LaRouche, we can study the result of the financial oligarchy’s attempted campaign to destroy him. The trans-Atlantic financial system is about to end in hyperinflation, the “rules-based order of values” and NATO are a colossus with feet of clay, and there is a transparent attempt to control the “narratives” by muzzling the entire population and immediately slandering anyone who voices an

opinion of their own on the causes of the war or inflation as an "agent of Putin." If the West continues like this, we will fail.

On the other hand, LaRouche's ideas have had enormous success. His proposals on the development of infrastructure in developing countries, which he has presented since the early 1970s, his program for the New Silk Road, which has become the World Land-Bridge, and was his response to the collapse of the Soviet Union, are now being realized by China and its Belt and Road/Silk Road Initiative. The new economic and financial system being realized today by many countries and institutions in the Global South is based on his concept of physical economy, while economists in many countries, especially in Asia, are studying LaRouche's writings and implementing them for the benefit of their countries.

LaRouche was a patriot of the America that fought the first successful war of independence against the British Empire, but he was also a world citizen, who always put the interest of mankind as a whole first. People could sense that, and when LaRouche traveled in developing countries or Europe, they often expressed their utmost trust in him, in such a way that only true friendship would allow.

In rejecting LaRouche's ideas, the West did itself no favor. That the United States treated its greatest son so ignobly will remain a stain on its history forever. The countries that apply his ideas are already economically successful, and will be even more so in the future. Although official success was denied to him by Western countries during his long and incomparably productive life, he led a rich, extraordinarily fulfilling and happy life, because he was inwardly the most free and most creative person on Earth. Was Socrates successful, even though he was murdered? He certainly is, while his murders lie forgotten in dust.

Lyndon LaRouche is the Nemesis of his enemies and the joy and

pride of a future, better era for mankind. He will live immortal.

Har du nogensinde undret dig over, hvorledes en kædereaktion af økonomisk sammenbrud ser ud?

Den 31. august 2022 (EIRNS) – I en artikel fra 23. januar 2008, der blev udgivet mindre end 48 timer efter den sorte mandag, hvor de internationale aktiemarkeder eksploderede, og London og Washingtons panikslagne beslutning om at redde den globale spekulationsboble med sjove penge, advarede Lyndon LaRouche eftertrykkeligt: “Hvis man undlader at gennemføre de nødreformer i USA, som jeg har foreskrevet, garanterer man nu en slags kædereaktion af et globalt hyperinflationært kollaps, som truer med at trække den samlede verden ind i en langvarig ny mørk tidsalder.”

Lyndon LaRouches råd blev ikke fulgt. I stedet blev kvantitative lempelser udløst, hvorefter der i mellemtiden er blevet udstedt værdiløse papirer for ca. 30 billioner dollars, for at forsøge at redde boblen, som voksede fra ca. 1,6 billiarder dollars i 2008 til næsten 2 billiarder dollars i dag. Vi står nu midt i den kædereaktion, som LaRouche advarede om, og som kombinerer hyperinflation med et fysisk-økonomisk sammenbrud, der vil efterlade nationer og deres befolkninger som ruiner i sit kølvand.

Det bør nævnes, at der er en voksende erkendelse af, at der faktisk er en sammenbrudskrise undervejs – uden at man dog

ved, hvorledes den skal gribes an. Her blot et uddrag af nogle fremtrædende kommentarer fra de sidste 24 timer:

“(En) økonomisk katastrofe (er) kun en måned væk” – Christine Jardine, talsmand for de britiske Liberale Demokraters kabinetskontor.

Vesteuropa er på vej mod et “energikollaps” – Ungarns udenrigsminister, Peter Szijjarto.

“De næste 5-10 vintre vil blive forfærdelige, hvis der ikke gøres noget” – den belgiske energiminister, Tinne Van der Straeten.

Uden fossile brændstoffer vil “civilisationen bryde sammen” – Elon Musk.

Den britiske inflation vil stige til over 22 % næste år – Goldman Sachs.

Europa befinder sig faktisk på tærsklen til en ny mørk tidsalder, og USA er ikke langt bagefter. Det er en ny mørk tidsalder, udløst af selvpåført energimangel som følge af den anti-russiske sanktionspolitik, men som er forårsaget af det finansielle etablissemets vedvarende forpligtelse til en malthusiansk politik for global afindustrialisering og befolkningsreduktion.

Det er derfor ikke så overraskende, at Kina, Rusland og størstedelen af udviklingslandene nægter at gå ned med det synkende skib, herunder dets politik med geopolitiske krige og blodig undertrykkelse af oppositionens røster.

Der er kun kort tid tilbage til at efterleve Lyndon LaRouches advarsler og politiske råd – men det er tilstrækkeligt, hvis vi tager fat på det. Det følgende er LaRouches samlede indledning til ovennævnte artikel fra 2008, offentliggjort i Executive Intelligence Review den 1. februar 2008, “HYPERINFLATION IS HERE! Det økonomiske sammenbrud”

(https://larouchepub.com/lar/2008/3505hyperinflation_breakdown.html)

“USA’s vanvittige beslutning i den forgangne uge om at iværksætte en “stimuluspakke” for USA’s økonomi, har ført USA til sin nuværende indtræden i en ny retning: en hyperinflationær økonomisk sammenbrudskrise. Det er en krise, hvis konsekvenser, hvis ikke de afværges med de foranstaltninger som jeg for nylig har beskrevet,, med garanti vil sprede sig over hele verden og næsten helt sikkert snart bringe hele planeten ind i en “ny mørk tidsalder”, sammenlignelig med den der blev udløst af det 14. århundredes middelalderlige venetianske systems lombardiske bankfirmaer, som f.eks. det berygtede Bardi-hus. Jeg har ved forskellige offentlige lejligheder siden udviklingen i 1968 udtrykt frygt for de ændringer i USA’s og andre nationers økonomiske, monetære og finansielle politik, der blev iværksat ved en kombination af Nixon-regeringens ophævelse af Bretton Woods-valutaordningen med faste valutakurser og Carter-regeringens ødelæggelse af USA’s fysiske økonomi med gennemførelsen af Rockefeller-Brzezinskis Trilaterale Kommissions politik. Hvis de ikke vendes, vil de i sidste ende føre til, at der ikke blot indføres en fascistisk politik i USA, hvilket netop er det resultat, der har været undervejs omkring Shultz, Rohatyn, Bloomberg og Schwarzenegger, men også til et generelt sammenbrud og en krise, ikke blot i den amerikanske økonomi, men i verdensøkonomien som helhed.

“I løbet af de sidste to uger er både USA og Storbritannien overgået til en sådan almen hyperinflationær form for generel økonomisk sammenbrudskrise, til en periode med en slags hyperinflationær pengepolitisk stimulering, som kan sammenlignes med Weimar-Tyskland i 1923. Medmindre denne nuværende tendens i den igangværende politiske udformning stoppes, er der ingen del af verden, som ikke snart vil blive ramt af de verdensomspændende konsekvenser af en form for global sammenbrudskrise, sammenlignelig med det 14. århundrede

i Europa.

“Denne trussel kan stoppes, selv nu; men hvis man undlader at gennemføre de former for amerikanske nødreformer, som jeg har foreskrevet, vil man nu risikere en kædereaktion af en form for globalt hyperinflationært kollaps, som truer med at trække hele vores planet ind i en langvarig, ny mørk tidsalder. Dette er, eksempelvis, de eneste virkelig vigtige emner, der skal tages i betragtning i den nuværende amerikanske præsidentvalgkampagne forud for valget. Alle andre anliggender er nærmest irrelevante.”

At vende tilbage til gerningsstedet

Den 15. august 2022 (EIRNS) – I dag er det den 15. august 2022, 51-årsdagen for århundredets forbrydelse, hvor en ulykkelig præsident Richard Nixon blev tilskyndet af sine kontrollanter fra Wall Street og City of London, til at kassere efterkrigstidens Bretton Woods-ordning. Denne forbrydelse indvarslede de flydende valutakursers æra og den folkemorderiske frihandel og globalisering, og den markerede påbegyndelsen af Glass-Steagalls endeligt og åbnede sluserne for den uhæmmede spekulation, som nu har kastet verden ud i en systemisk sammenbrudskrise.

Den eneste person, der betegnede denne forbrydelse for hvad den virkelig var, endog samtidig med at den blev begået, var Lyndon LaRouche, hvis 100-års fødselsdag vi fejrer den 8. september, med en stor international konference i Schiller Instituttet den 10.-11. september. LaRouche fordømte ikke blot

forbrydelsen, men han udarbejdede også politiske løsninger til at afhjælpe skadevirkningerne, gennem et halvt århundredes uddannelse og organisering på verdensplan.

Oven på denne århundredets forbrydelse, begik det britisk ledede finansielle etablissement derefter en anden forbrydelse for at sikre, at den første ikke blev udbedret: Justitsmordet på Lyndon LaRouche i 1988, som sendte ham i fængsel i fem år for forbrydelser, han aldrig havde begået, og forsøget på at tilsmudse hans navn og ideer for evigt, for at gøre ham til en politisk "urørlig".

Men nu er der desperat brug for netop dette navn og disse idéer for at løse den globale økonomiske og strategiske krise, som eskalerer på alle fronter, og folk søger svarene i LaRouches idéer og hans bevægelse. Den fysiske økonomi i Vesten er ved at styrte i grus, efterhånden som en fuldstændig afkobling af Kina, Rusland og andre lande drives uhæmmet fremad. Farlige provokationer fortsætter mod Kina for at forsøge at rulle den ét Kina-politik tilbage, som i årtier har været fundamentet for strategisk stabilitet med verdens mest folkerige nation. NATO fører aktivt krig mod Rusland og bruger Ukraine som sin stedfortræder, hvilket nu omfatter trusler om at angribe Krim og sprænge broen i Kertj-strædet i luften. Endelig, FBI-razziaen mod tidligere præsident Donald Trumps bopæl, som afslører en skamløs anvendelse af det "permanente bureaukrati" i justitsministeriet og FBI – hvis fortilfælde blev indført med razziaen i 1986 mod LaRouches bopæl og kontorer af 400 bevæbnede FBI- og øvrige politibetjente – til at blive brugt mod enhver reel eller potentiel modstand mod bankejernes fascistiske politik for "finansielt regimeskifte".

Det er på høje tid at afstraffe gerningsmændene til begge århundredets forbrydelser: Rens LaRouches navn!

Lysene slukkes: Britisk politik fører til en ny mørk tidsalder – bogstaveligt talt

Den 10. august 2022 (EIRNS) – Beskyld ikke det britiske folk for den onde politik, der udgår fra City of London og Wall Street. De står nu også over for en lang vinter med mørke og sult, fordi det systemiske sammenbrud i det spekulative transatlantiske finanssystem har udløst en voldsom fysisk-økonomisk nedsmeltning af verdens energi-, fødevarer-, medicin- og jobmarkeder.

De britiske borgere vil fra januar næste år stå over for energiregninger, der er mere end dobbelt så høje som deres nuværende regninger, ifølge nye skøn fra analysefirmaet Cornwall. Ved årets udgang vil mellem en tredjedel og halvdelen af alle britiske husstande blive udsat for "brændselsfattigdom", hvilket betyder, at deres indkomst efter at have betalt for energi, vil falde under fattigdomsgrænsen. Det er 35 millioner mennesker i 13 millioner husstande, ifølge Storbritanniens tidligere premierminister Gordon Brown.

Dette er ikke et "objektivt problem", som ligger udenfor vores regeringers indflydelse. Sammenbruddet bliver bevidst næret af Vestens selvmordspolitik, hvor man ved hjælp af sanktioner forsøger at gennemtvinge en total økonomisk afkobling, i første omgang af Rusland og nu af Kina – en afkobling, som med succes fremskynder processen med afindustrialisering og affolkning i Vesten som sådan! Hver dag er der en ny, sadistisk stramning af skruerne, som f.eks. Ukraines meddelelse tidligere på ugen om, at landet suspenderede strømmen af russisk olie gennem den sydlige linje af Druzhba-

rørledningen, som transporterer russisk olie gennem Ukraine til Slovakiet, Ungarn og Tjekkiet. Årsagen? Rusland får ikke mulighed for at betale transitafgifterne til Ukraine, på grund af den sanktionsmæssige spændetrøje, der er pålagt deres banker.

Uden en LaRouche-lignende konkursbehandling af hele dette døende system, vil faren for en atomar konfrontation mellem USA og Rusland, samt USA og Kina, fortsætte med at vokse. Som den russiske ambassadør i USA, Anatoly Antonov, i kommentarer til pressen tidligere på ugen, advarede om, er USA i stigende grad, ved at blive "trukket ind i konflikten [i Ukraine] og nærmere en farlig linje i konfrontationen med Den Russiske Føderation". Vi ignorerer sådanne klare advarsler på eget ansvar.

På samme måde, vil der uden en LaRouche-lignende udrensning af bankernes nazi-agtige permanente bureaukrati i Justitsministeriet – som må begynde med en fuldstændig rensning af Lyndon LaRouches navn – stadig blive begået justitsmord, som den nylige razzia mod tidligere præsident Donald Trumps residens Mar-a-Lago. Bankfolkene og deres lejermordere vil fortsat forsøge at diktere, hvem der får lov til at være kandidat, og hvem der ikke får lov til det, ligesom USA har forsøgt at gøre rundt omkring i verden siden FDR's død. Heri ligger en del af den strategiske betydning af LaRouches uafhængige kandidat Diane Sares kampagne til senatorposten i New York – en kandidat, der udtrykkeligt {ikke} er på Wall Streets godkendte liste!

Amerikanerne skal genvinde retten til roligt og eftertænksomt at overveje, beslutte den rigtige indenlandske og internationale politik og til derefter at gennemføre den. Vi må kræve vores ret til at gøre dette med andre suveræne nationer, begyndende med Kina og Rusland, men dernæst ned til de mindste, fattigste eller mindst magtfulde lande på kloden.

"Verden er kommet til en skillevej i den moderne historie.

Hvis verden skulle fortsætte ad den vej, som min regering og nogle andre i øjeblikket vælger, vil civilisationen, i op til en generation eller mere, blive kastet ud i en global mørk tidsalder, som kan sammenlignes med den, der ramte Europa for omkring syv hundrede og halvtreds år siden. Vi må ikke lade som om faren ikke eksisterer, men vi må samtidig forpligte os til det håbefulde alternativ, som forstandige regeringer anbefaler. Derfor vil jeg tale åbenhjertigt, men også optimistisk...”

Det var de indledende ord, som den berømte amerikanske økonom og statsmand Lyndon H. LaRouche udtalte den 1. juni 2002 – for to årtier siden – på Zayed-centret for koordinering og Opfølgning i Abu Dhabi, i De forenede arabiske Emirater. Anledningen var LaRouches åbningstale til en konference om “Mellemøsten ved en strategisk Korsvej”. På talerstolen sammen med LaRouche var De forenede arabiske Emiraters olieminister Obeid Bin Saif Al Nasser og den tidligere irakiske olieminister Essam Abdul-Aziz Al Galabi. Til stede var også De forenede arabiske Emiraters udenrigsminister.

“Uanset hvordan USA’s politik tilsyneladende ser ud i øjeblikket”, fortsatte LaRouche, “vil virkeligheden i den nuværende økonomiske verdenskrise, sandsynligvis fremtvinge nogle gennemgribende ændringer i USA’s politik og tænkning i den nærmeste fremtid. Der er intet håb om USA’s økonomiske genoplivning fra den nuværende økonomiske verdenskrise uden netop et sådant samarbejde om den landtransportbaserede udvikling af de eurasiske og afrikanske kontinenter som helhed...”

“Hvis nationerne ikke er villige til at etablere de institutionelle forudsætninger for varig fred, herunder væsentlige økonomiske forudsætninger, så vil civilisationens umiddelbare fremtid overalt være nærmest håbløs. Det ville være bedre at gå i redningsflåden. Det første skridt er omsider at erkende den enkle kendsgerning, at skibet, det krigshærgede nuværende finansielle-monetære verdenssystem, er

ved at synke uhjælpeligt. Så vil regeringerne og de øvrige parter måske tage de rigtige tiltag i retning af fred og velstand, redningsflåden.”
(https://larouchepub.com/pr_lar/2002/020602_zayed_speech.html)

Lyndon LaRouches økonomisk udviklingsvidenskab i anledning af 3 årsdagen for sin død

En tale af Renée Sigerson ved en videokonference den 12. februar 2022: